

KESKENY ÚT

PÉNZT VAGY ÉLETET?!

TARTALOM

A Szentírás és az anyagiak...	3
A világ leggazdagabb emberei	4
<i>Szőke Imre</i>	
Az anyagiak célja	6
<i>Bagoly Gyula</i>	
Adakozás a gyülekezetben	9
<i>Szász Attila</i>	
Hogyan látja a Szentírás az adósságot?	12
<i>Dr. L. W. Bilkes</i>	
Van egy jó hírem!	15
<i>Sikó Mihály</i>	
Az elveszett bárány	17
„Várván vártam az Urat...”	18
<i>dr. Lazsádi Zoltán</i>	
Egy új élet	20
<i>Lazsádiné Jakab Kinga</i>	
Pihened kellene...	22
<i>Kevin DeYoung</i>	
Isten sohasem ígérte, hogy könnyű lesz...	26
A szülők kötelességei (3. rész)	27
<i>J. C. Ryle</i>	
Honlapjaink	29
Szavátai táboraink	30

PÉNZ VAGY ÉLETET?

A vadnyugati nap hevétől meggyengült utazó elé váratlanul kiugrik a bandita a bokorból, és felkiált:

- Állj! Pénzt vagy életet!

Ő legalább őszinte. Világossá teszi, hogy szerencsétlenül járt embertársának választania kell a pénze vagy az élete között. A világ sokkal ravaszabb, igyekszik elmosni ezt a különbséget. Pénzt vagy életet? Nem, pénzt és életet!

Hiszen ezzel kecsgetet a világ, nem? Azzal, hogy valójában a pénzben van az élet. Ezt természetesen nem mondja ki ilyen nyíltan. Sőt, sokszor halljuk, hogy pénzen nem lehet mindent megvásárolni. Persze fontos, hogy pihenjünk – de az igazi kapcsolódáshoz mégis egy wellness-szálló vagy egy tengerparti nyaralás szükséges. Persze fontos, hogy a családdal törődjünk – de a megfelelő különórák és sportfoglalkozások pénzbe kerülnek. Persze fontos, hogy kihívást jelentő, érdekes munkád legyen – de azért a fizetéssel is törődni kell. A reklámok, amelyek nyugalmat, boldogságot, szórakozást, időmegtakarítást, egészséges életet ígérnek, valahol mind a pénzhez, a pénzen megvásárolható dolgokhoz kötődnek. A pénz és a (boldog) élet nincs ellentétben egymással, sőt, az előbbi előresegíti az utóbbit.

Isten Igéje azonban teljesen más látképet ad. Nem mintha a Szentírás bárhol is gonosznak nevezné önmagában a pénzt vagy a gazdagságot. Azonban alig van olyan lapja a Bibliának, amely ne figyelmeztetne a kapzsiságnak, a pénz szeretetének veszélyeire. A pénz csalárdsága abban áll, hogy nagyon könnyen képes elfordítani a tekintetünket az igazán fontos, örökkévaló dolgokról. Nagyon könnyen eltölt aggodalommal, gyorsan a szórakozás vagy a pénzen megvásárolható dolgok bűvkörébe von. Könnyen bálványimádókká tesz minket, hiszen elveszi az első helyet a királyok Királyától.

Ez pedig valóban probléma. Annyira nagy, hogy a Fiú-Isten életére és szenvedésére volt szükség, hogy minket a pénz bűneinek hatalmából megváltson. Azzal az imádsággal bocsájtjuk útjára ezt az újságot, hogy a benne szereplő cikkek a figyelmünket Jézus Krisztusra, az egyetlen Megváltóra irányítsák, akinek hatalma van megszabadítani a pénz rabságából, és szabadokká tenni minket – hogy pénzünkkel adakozhassunk, szolgálhassunk, és ilyen módon valóban a saját és mások javát munkáljuk.

Szabó Péter András

KESKENY ÚT

Keresztyén folyóirat

Főszerkesztő: Bagoly Gyula Szerkesztő: Szabó Péter András

Kiadja

Közép- és Kelet Európai Református Presbiteriánus Egyház

Tel.: (40) 364109567

E-mail: presbiterianus@gmail.com, www.reformatus.org

ISSN 1788-5450

A SZENTÍRÁS ÉS AZ ANYAGIAK...

idézetek

„Isten megkívánja, hogy a világi javakkal kapcsolatos értékítéletünket, akaratunkat és érzéseinket mérsékeljük; körültekintő figyelemmel és szándékkal szerezzük meg, tartsuk meg, használjuk ezeket és rendelkezünk ezen dolgok felett, amelyek szükségesek és megfelelőek életünk fenntartásához és helyzetünkhöz mérten; továbbá törvényes hivatást kíván meg, és az abban való szorgalmat, takarékossgot.”

Westminsteri Nagykáté, 141. kérdés-felelet

„...nincs oly szennyes és hitvány munka, amely (ha hivatásunkat követjük), Isten előtt ne ragyogna és értékes ne volna”.

Kálvin János

„Nem szabad megfélekezni róla, hogy a munkában megnyilvánul a keresztyén jellem, és soha nem szabad okot szolgáltatnunk arra, hogy az emberek szkeptikusan ítéljék meg a keresztyén hitet csak azért, mert szakadék van hitvallásunk és cselekedeteink között.”

John Stott

„Nem az a kérdés, hogy pénzből mennyit adjak Istennek, hanem az, hogy Isten pénzből mennyit tart-sak meg magamnak.”

Donald Whitney

„A jólét az embert a világhoz köti. Úgy érzi, hogy megtalálja benne a helyét, miközben igazából a világ találja meg a helyét benne.”

C. S. Lewis

„A gazdagság, amit mindenki vágyik megszerezni, a gazdagság, amelyért az emberek dolgoznak és küszködnek és időnap előtt megöszülnek – a gazdagság az egyik legveszélyesebb dolog. Gyakran komoly sebeket ejt a lelken. Az embereket sokféle kísértésbe viszi. Lefoglalja gondolataikat és érzéseiket. Nehéz terheket helyez a szívre és a menny felé vezető utat nagyon megnehezíti.”

J. C. Ryle

„Talán a legszomorúbb megfigyelés az, hogy a gyülekezetben levő emberek költekezési szokásai kevésbé különböznek a világi emberektől. A legtöbb gyakorló keresztyén életstílusa nem különbözik jelentősen bárki másétól. Az egyházon belül nagyon sokan magukévá

tették a világ pénzzel szembeni megengedő magatartását. Majdnem minden változata a kicsapongásnak és az anyagiak pazarlásának megtalálható a hívők közösségében. Úgy tűnik, az Egyház elfelejtette a Jézus által adott küldetést, hogy az örökkévalóságba fektessen be.”

John MacArthur

„A pénzzel lehet vásárolni ágyat, de alvást nem, könyveket, de értelmet nem, élelmet, de étvágyat nem, cicomát, de szépséget nem, házat, de otthont nem, gyógyszer, de egészséget nem, luxuscikkeket, de kultúrát nem, szórakozást, de boldogságot nem, vallást, de megváltást nem, útlevelet bárhová, csak a mennybe nem.”

Ismeretlen szerző

„Akik sokat adnak, de áldozathozatal nélkül, úgy tekintetnek, mint akik keveset adtak.”

Erwin Lutzer

„Aki csak akkor ad, amikor kéri rá, túl sokáig várt.”

Ismeretlen szerző

„A jólét nagy kegyelem, de a nyomorúság még nagyobb, ha Krisztushoz vezet bennünket.”

J. C. Ryle

„A világ azt kérdezi: – Mivel rendelkezik az ember? Krisztus azt kérdezi: – Hogyan használja fel azt, amivel rendelkezik?”

Andrew Murray

„Mindig adhatsz szeretet nélkül, de nem szerethetsz adakozás nélkül.”

Amy Carmichael

„...amikor nálatok voltunk, meghagytuk nektek, hogy ha valaki nem akar dolgozni, ne is egyék. Mert halljuk, hogy némelyek rendetlenül élnek közöttetek, akik semmit sem dolgoznak, hanem haszontalanságokkal foglalkoznak. Az ilyeneknek azonban elrendeljük, és intjük őket a mi Urunk Jézus Krisztusban, hogy csendesen munkálkodva a maguk kenyerét egyék.”

2Thessz 3,10-12

„Tiszteld az Urat a te marhádból, a te egész jövedelmed zsengejéből.”

Péld 3,9

A VILÁG LEGGAZDAGABB EMBEREI

Szöke Imre

Az amerikai *Forbes* magazin évente közreadja a világ leggazdagabb embereinek listáját. Ott sorakoznak a milliárdosok Bill Gatestől kezdve Warren Buffett-on át az orosz mágnások és arab olajsejkek társaságában. Talán álmodozva tekintünk rájuk. Hiszen a hétköznapi, világi ember perspektívájából, amolyan *alulnézetből*, olyan irigylésre méltók lehetnek ezek a magas pozíciójú emberek – különösen most, a gazdasági válság idején. De közelítsünk ehhez a kérdéshez egy másik perspektívából, *felülnézetből*, azaz Isten Igéje alapján. Kik a gazdagok? Mitől azok? Hogyan él(je)nek? Járjuk ezt körül három rövid gondolat mentén:

Először is, van egy meglepő hírem: a leggazdagabb emberek ezen a világon a keresztyének. Igen! Ideje rácsodálkozni erre a kiváltságunkra. Ha keresztyén vagy – nagyon gazdag vagy! Még akkor is, ha megélhetésed látszólag éppen csak hogy biztosított, vagy megtakarításaid igen szerények. Miért? Mert Krisztusban minden a miénk. (1Kor 3,21-23) Minden, ami örök, ami értékes és maradandó. Minden, ami nincs mulandóság alá vetve. Krisztusban Isten a mi Atyánkká lett, mi pedig az Ő gyermekeivé. Isten pedig a leggazdagabb, hiszen minden az Ővé! „Az Úré a föld s annak teljessége; a föld kerekessége s annak lakosai.” (Zsolt 24,1) „Mert *enyém* az erdőnek minden vadja, a barmok az ezernyi hegyeken. Ismerem a hegyeknek minden szárnyasát, és a mező állatai tudva vannak nálam. Ha megéhezném, nem mondanám meg néked, mert *enyém e világ és ennek mindene*.” (Zsolt 50,10-12) A keresztyén tehát a leggazdagabb örökbefogadása okán is, hiszen immár Isten családjához tartozik, azaz örökös.

Pál apostol – akinek egyébként nem sok földi vagyona volt – szintén sokat tanított gazdagságunkról. A korinthusi keresztyéneket például arra emlékeztette, hogy Krisztus gazdag lévén szegénnyé lett értünk, hogy mi az Ő szegénysége által meggazdagodhassunk. (2Kor 8,9) A rómabelieket pedig azzal bátorította, hogy az Úr semmit sem tarthat vissza az övéitől. Hiszen „aki az Ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem Őt mindnyájunkért odaadta, *mimódon ne ajándékozna vele együtt mindent* minénk?” (Róm 8,32)

Megváltónk is beszélt az *igazi* gazdagságról. Egy ízben úgy, hogy egy gazdag embert említett példa gyanánt, aki noha világi szempontból igen tehetséges volt, nem ismerte Istent. Jézus világossá tette, hogy az ilyen ember valójában *szegény és bolond*, mert „nem Istenben gazdag.” (Lk 12,21) „Szomorú tény – írja C. H. Spurgeon –, hogy számos ember igen sok dologban gazdag, de szegény az *egy szükséges* dologban.”

Keresztyénekként igazi gazdagságunk tehát Istenben van. Az Ő ismerete, a Vele való megbékélésünk, a Krisztusban való örökségünk képezik gazdagságunk 'aranytartalékát', annak fedezetét. Egyik rövid evangéliumi énekünk olyan frappánsan fejezi ki ezt az egyszerű, de felséges igazságot: „*Ha tied Isten, tied már minden...*” Ez az igazi tényállás. Miért kellene tehát, hogy hiányérzetünk legyen bármi miatt is?

Sokat segíthet gazdagságunk értékelésében, ha emlékeztetjük magunkat arra, hogy alapvetően nem érdemeltünk semmit. Alanyi jogon csupán a pokol járna nekünk. Ehhez képest nagyon sokat kaptunk,

úgy, hogy Isten nem tartozott nekünk semmivel. „Avagy kicsoda adott előbb Néki, hogy annak visszafizesse azt?” (Róm 11,35) Az Úr ennek ellenére nagy árat fizetett értünk! „Tudván, hogy nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg a ti atyáitoktól örökölt *hiábavaló* életetekből; hanem *drága véren*, mint hibátlan és szeplőtlen bárányné, a Krisztusén.” (1Pét 1,18-19)

Kedves testvérem, vedd tehát tudomásul, hogy gazdag vagy! Gyülekezeti alkalmaink pedig exkluzív rendezvények, ahova csupa gazdag ember jár. Olyanok, akik *Istenben* gazdagok. *Krisztusban* gazdagok. *Kegyelemben* gazdagok. *Életben* gazdagok, hiszen Krisztus maga az *élet*. (Jn 14,6) Ő mondta: „Én azért jöttem, hogy *életük* legyen, és *bővülködjenek*.” (Jn 10,11) Keresztyéneként *áldásokban* is gazdagok vagyunk. „Áldott legyen az Isten, és a mi Urunknak, Jézus Krisztusnak Atyja, aki *megáldott* minket *minden lelki áldással* a mennyekben, a Krisztusban.” (Ef 1,3)

Noha a Szentírás tanítása eléggé világos, készséggel elismerjük, hogy ennek a gazdagságnak igazi mibenlétét, valóságát csak a mennyben fogjuk teljesen átlátni, megérteni. Ettől függetlenül gazdagok vagyunk. De ezt is – mint sok egyéb lelki igazságot – hit által kell megragadnunk.

Másodszor, ez igen *előnyös* gazdagság, mivel *biztonságos* és *értékálló*. Nem úgy, mint a *Forbes*-listán levőké. A világ gazdagjai milliókat költenek biztonságra, testőrökre és biztosításokra. Óvatosak befektetéseikkel, nehogy vagyonuk elértektelenedjen. Folyamatosan szoronganak javaik értékállósága miatt. Árgus szemekkel figyelik az árfolyamok alakulását és a tőzsdei mutatókat. És akkor még nem is említettük, hogy gazdagságuk nem *‘utalható át’* a másvilágra. Tehát lényegében elvész, azaz veszteséggé válik. Ilyen értelemben a *Forbes* listán lévők egytől-egyig amatőr befektetők, hiszen végső soron mindenüket elveszítik.

Ezzel szemben a keresztyén gazdagságát, javait senki és semmi sem veszélyeztetheti. Ezt senki nem veheti el tőlünk. Sem a tolvajok vagy a rozsdá (Mt 6,19), sem a gazdasági válság, sem az infláció, egy esetleges államosítás vagy polgárháború. Pál apostol, élete végén nyugodtan mondhatta: „Mert *tudom*, kinek hittem, és *bizonyos* vagyok benne, hogy Ő az én nála letett kincsemet *meg tudja őrizni* ama napra.” (2Tim 1,12) Ugyanebben a levélben később ezt ismét megerősítette: „Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam. Vége-

” Van egy meglepő hírem: a leggazdagabb emberek ezen a világon a keresztyének.

zetre *eltételezt* nekem az igazság koronája, melyet *megád* nekem az Úr ama napon...” (2Tim 4,7-8) A legjobb biztonsági vagy befektetési cég sem annyira megbízható, mint a mi Istenünk. Jézus maga kezekedik erről: „És én örök életet adok nékik; és soha örökké el nem vesznek, és *senki ki nem ragadja őket az én kezemből*. Az én Atyám, aki azokat adta nekem, nagyobb mindeneknél; és *senki sem ragadhatja ki azokat az én Atyámnak kezéből*. (Jn 10,28-29)

Harmadszor, éljünk gazdagságunkhoz *méltó módon*! Hogyan él egy világi gazdag ember? Többen – akár szívből, akár színből – próbálnak jótékonykodni, adakozni. Ez amolyan kimondatlan társadalmi elvárás is feléjük. Ezért sokan árvaházakat támogatnak valamelyik harmadik világbeli országban. Mások alapítványokat, oktatási intézményeket és ösztöndíjakat hoznak létre. Merthogy a gazdagság egyfajta felelősséget is ró rájuk. Hogyan kell élnie egy lelkiekben gazdag embernek? Egy Istenben gazdag embernek? Mi a felelőssége?

1. *Adakozzon!* Legyen, gáláns, jótékonykodó és *szolgálatkész!* Hiszen megértette, hogy Isten is adta a Fiát, ezért neki is adakoznia kell. Sok mindent odaszánhat – nemcsak pénzt, hanem időt, figyelmet, türelmet, jó szót, törődést. Adhatja a szívét, a megbocsátását. S ha kell, az életét is. Mindezt azért, mert tudja, hogy aki ad, az megtartja az életét, s aki nem, eltékozza azt. A keresztyén adakozzon, mert ebben is Megváltója a példa, mert a Krisztus képére való átváltozás ezt is jelenti. Egy evangélista mondta egyszer: „Ha valakinek nincs pénze – az szegény. De ha valakinek csak pénze van – az még szegényebb.” *Andrew Murray* pedig így élezte ki az adakozás kérdését: „A világ azt kérdezi: Mid van? Krisztus viszont azt: Hogyan használsz?”
2. Továbbá, egy lelkiekben gazdag ember *legyen hálás!* Ez szembetűnő bizonyágtétel lenne a mai hálátlan és elégedetlenkedő világban. A *Heidelbergi Káté* jól összefoglalta az evangéli-

um megértéséből fakadó tanításokat. Az első kérdés arra keresi a választ, hogy mi életünkben és halálunkban egyetlen vigasztalásunk. A Káté választát nem idézhetjük a területi korlátok miatt. De a második kérdést és választ viszont igen. „K: Hány dolgot kell tudnod, hogy e vigasztalással boldogul élhess és hallgass? F: Hármat. *Először*, hogy milyen nagy az én bűnöm és nyomorúságom. *Másodszor*, hogy mi módon váltatom meg minden bűnemtől és nyomorúságomtól. *Harmadszor*, hogy milyen *hálaadás-sal tartozom* Istennek e megváltásért.” Az a szív tehát, amelyet átjárt az evangélium ereje – hálás, mivel tudja, hogy ez a hatalmas gazdagság, ami szó szerint az ölébe hullott – ajándék. Semmiért nem dolgozott meg, nem is érdemelte ki, nem is szerezhette meg. Csak egyszerűen megkapta. Ingyen, kegyelemből, örökre és visszavonhatatlanul.

- Végül egy lelkiekben gazdag ember *nyugodt*, hiszen értékei biztonságban vannak. Minek az aggodalmaskodás a holnap felől? Miért engedjen a világi hajtásnak, nyomásnak, pörgésnek? A keresztyén tudja, hogy zarándok életet él itt a Földön és rövidesen indul haza. Ezért az odafennvalókkal törődik. (Kol 3,1) Ezek a dolgok érdeklik, izgatják. Oda hívogat másokat, oda gyűjti a kincseket, hiszen a szíve is odahúzza. (Lk 12,34) Ő is befektet, de másként és máshova. Mennyire más ez az élet!? Más az irányultsága, más a tartalma és motivációja.

Az igazság az, hogy a *Forbes*-lista *felülnézetből* a szegények, a talentumaikat eltékozlók listája. Hiszen a gazdagokat, a jó sáfárokat máshol kell keresni. Egy másik listán. Az *élet könyvének* listáján. (Jel 20,12) Ők az *igazán* gazdagok. Ők a jó befektetők. Melyik listán szeretnél szerepelni? Melyik listán vagy? Ha pedig tudod, hogy ez utóbbin vagy, miért kacsingatsz az előbbi után?

AZ ANYAGIAK C É L J A

Bagoly Gyula

Ha az anyagiak céljáról gondolkodunk, akkor az Illés története segíthet meglátni négy egyszerű alapelvet.

- Isten gondoskodik Illés megélhetéséről és elküldi őt egy patak mellé. Illés pedig engedelmességre tapasztalja meg Isten gondoskodását a legszükségesebb dolgokban.
- Isten megmutatja az Ő csodálatos hatalmát azáltal, hogy madarakat küld Illés táplálására. Isten az anyagiak kirendelésében néha szokatlan módszereket alkalmaz.
- Isten vezeti Illést a szükség által. A csoda nem tart örökké és körülmények által Isten vezet. Amikor elfogyott a víz, akkor Illésnek el kellett mennie.
- Isten közösséget ad neki. Az anyagiakat azért rendeli ki, hogy ezáltal is bátorítsa a Vele való közösségre.

Nézzük e négy alapelvet egy kicsit bővebben!

A létszükségleteidről való gondoskodás végett adta Isten az anyagiakat

„Tekintsetek az égi madarakra, hogy nem vetnek, nem aratnak, sem csűrbe nem takarnak; és a ti mennyei Atyátok eltartja azokat. Nem sokkal különbek vagytok-é azoknál? Az öltözet felől is mit aggodalmaskodtok? Vegyétek

eszetekbe a mező liliomait, mi módon növekednek: nem munkálkodnak és nem fonnak; De mondom néktek, hogy Salamon minden dicsőségében sem öltözködött úgy, mint ezek közül egy. Ha pedig a mezőnek fűvét, amely ma van, és holnap kemencébe vettetik, így ruházza az Isten; nem sokkal inkább-e titeket, ti kicsinyhitűek?” (Mt 6,26-30)

„De ha van élelmünk és ruházatunk, elégedjünk meg vele.” (1Tim 6,8)

1. Imádkozz tehát, hogy Isten tölts be napi szükségletedet! „A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma.” (Mt 6,11) A napi szükségletek betöltése jogos vágyunk, ezért imádkoznunk és tennünk kell. Ezért tehát az anyagiak nem megvetendőek, ha a mindennapi megélhetésünkről van szó.

2. A naponkénti gondoskodás eredményezzen még nagyobb szeretetet az Úr iránt! „Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: A ki én bennem marad, én pedig ő benne, az terem sok gyümölcsöt: mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.” (Jn 15,5) Semmit nem tehetsz nélküle. Ha tehát Isten közelségében megkapod mindazt a naponkénti erőt, eledelt, levegőt, vizet, akkor szeresd jobban azt, akitől az életed van, és aki azt percről-percre fenntartja!

3. Adj hálát ezért a gondoskodásért! A hála a kevés-
sel való megelégedés mellékterméke is lehet, de há-
látlaná válunk, ha másokhoz kezdjük magunkat
hasonlítani. Lásd, hogy mindaz, amit kapsz Isten
kezeiből: se nem sok, se nem kevés, hanem pont elég.
Adj hálát ezért!

4. Tanulj meg kereteid között élni! „De valóban nagy
nyereség az istenfélelem, megelégedéssel.” (1Tim 6,6) Is-
merd fel korlátaid! Ha Isten azt ígérte, hogy az anya-
giakat a szükségéid betöltésére adja, akkor fogadd el,
hogy az, amid van, pontosan fedezi mindazt! Légy
tehát megelégedett és féld Istent annyira, hogy ke-
rülj a zúgolódást, mint a pestist!

5. Élvezd azt, amid van! „Fösvénység nélkül való legyen
a magatok viselete; elégedjétek meg azzal, amitek van;
mert Ő mondta: Nem hagylak el, sem el nem távo-
zom tőled.” (Zsid 13,5) Nem elég meglátnod, hogy
amit Isten adott anyagiak terén az valóban elégséges,
hanem örvendezz mindennek! Ezt az örömet veszi el
a fösvénység. Használd amid van bölcsen, és örven-
dezz Istenben mindannak a jónak, amit kaptál!

Az anyagiakat Isten azért adja,
hogy vezessen téged ezek által

Igen, Isten vezethet az anyagiak által is. Persze ez
a vezetés nem mindig egyértelmű. Néha az anyagi
bőség miatt irányít egy irányba, máskor pedig épp a
szükség vezet egy másikba. Isten néha arra kér, hogy
azt tedd, ami érthetetlen, és ehhez hitet is ad neked.
„Csillapodjál le az Úrban, és várjad Őt; ne bosszankod-
jál arra, akinek útja szerencsés, se arra, aki álnok ta-
nácsokat követ.” (Zsolt 37,7) Ha tehát nincs elég pénz-
zed, ne végy meg bizonyos dolgokat! Ha pedig van is
pénzed, csak valós szükség esetén költsd!

1. Ehhez az Úr hitet és bölcsességet is ad. „Hit által tisz-
telte Istent Noé, mikor megintetvén a még nem látott
dolgok felől, házanépe megtartására bárkát készített,
amely által kárhoztatá e világot és a hitből való igaz-
ságnak örökösévé lett.” (Zsid 11,7) Istennek az anyagi
kérdésekben való gondoskodása önmagában még
nem jelent vezetést, ha nem ad bölcsességet és hitet,
hogy megértsd miért kaptad azt a bizonyos anyagi
természetű dolgot. Ezért tehát szabad a miért kér-
dést is feltenni Istennek, és ha kedves Előtte, kije-
lenti neked az okot. Noé is megértette bizonyára,
hogy miért kell neki fát vágnia és miért van a kör-
nyékén erdő.

2. Az anyagi javak által megmutatja Isten, hogy ki az Úr az életedben. „Azoknak, akik gazdagok e világon, mondd meg, hogy ne fuvalkodjanak fel, se ne reménykedjenek a bizonytalan gazdagságban, hanem az élő Istenben, aki bőségesen megad nekünk mindent a mi tápláltságunkra.” (1Tim 6,17) A gazdagság gyakran bejelentkezik az életedbe nem csak vendégnek, hanem úrnak is. Ne engedj a kísértésnek! Neked már van Urad: úgy hívják, hogy Úr Jézus Krisztus. Ezért az Ő szavára és ne a pénz szavára figyelj! Ne oda menj, ahol pénz, hanem ahol az Úr van!

3. Megvéd káros dolgoktól. „Akik pedig meg akarnak gazdagodni, kísértetbe meg törbe és sok esztelen és káros kívánságba esnek, melyek az embereket veszedelembé és romlásba merítik.” (1Tim 6,9) Isten az anyagiak által megmutatja, hogy mi az, amit kerülnöd kell, hova nem kell tartanod. A gazdagság keresése önmagában nem lehet egy keresztyén életcél. Isten bizonyos káros dolgokat távol akar tartani tőled. Biztos vagy benne, hogy tudnál egy nagyobb pénzösszeggel jól sáfárkodni, és nem okozna lelki hajótörést neked a gazdagság?

4. A valódi gazdagságra irányítja szemed. „De amelyek nékem egykor nyereségek valának, azokat a Krisztusért kárnak ítéltém. Sőt annakfelette most is kárnak ítélek mindent az én Uram, Jézus Krisztus ismeretének gazdagsága miatt: akiért mindent kárba veszni hagytam és szemétnak ítélek, hogy a Krisztust megnyerjem.” (Fil 3,7-8) Hányszor kellett Istennek elvennie tőled anyagi dolgokat, hogy megtanuld ezt a vezetést. Hányszor kellett szűkölködnöd, hogy végre felfogd, neked Isten a legnagyobb kincsed. Hányszor kellett rossz befektetéseid miatt veszteséget szenvedned, hogy megértsd, hogy nem aranyba és részvénybe, hanem Istenbe lehet igazán befektetni. Hányszor kellett elmondania, hogy ahol szíved, ott van a te kincsed is. Vajon lett-e Jézus a te legnagyobb kincseddé? „Vesd a porba a nemes érczet, és a patakok kavicsába az ofiri aranyat: És akkor a Mindenható lesz a te nemes érczed és a te ragyogó ezüstöd.” (Jób 22,24-25)

*Az anyagiak által adakozhatsz,
és erősítheted a közösséget*

„A szentek szükségére adakozók legyetek; a vendégszeretetet gyakoroljátok.” (Róm 12,13) Ha ezt látod, akkor tudod, hogy az anyagiak csak eszközök, melyek által valakin segíthetsz, hogy közösséged

legyen vele az Úrban. Igazán a hamis mammonon akkor voltunk hűek, ha szereztünk olyan barátokat, akikben Isten megdicsőült. Vagyis az anyagiak célja a lélekmentés is. „Megszabadítja a nem ártatlant is, és pedig a te kezeidnek tisztaságáért szabadul meg az.” (Jób 22,30)

Az Úr ezáltal teszi egységesebbé a keresztyéneket. Ha megtértek emberek, akkor az anyagiak azt is szolgálják, hogy egymást építsük és egymásnak segítsünk, az egymással való közösségünk valódi legyen. „Hogy amazoknak bősége is pótolhassa a ti fogyatkozástokat, hogy így egyenlőség legyen.” (2Kor 8,14)

Isten ezáltal hálaadást is munkál a testvéreken. A te anyagi szolgálatod lelki változást hoz testvéreidben. Ha valaki hálásabb lett a te jó sáfárságod által, Isten elérte célját, anyagi javaid által. „Hogy mindenben meggazdagodjatok a teljes jószívűségre, amely általunk hálaadást szerez az Istennek.” (2Kor 9,11)

Ezáltal mások is felbuzdulnak a hasonló cselekvésre. A jó példa ragadós és még az anyagiak terén is követni fognak, ha te az Úrért adsz, és az Úrért használod pénzed. „Azt mondom pedig: Aki szűken vet, szűken is arat; és aki bőven vet, bőven is arat.” (2Kor 9,6)

Az anyagiak által Isten az Ő csodálatos természetfölötti hatalmát is megmutatja

„Hozzátok be a tizedet mind az én tárházamba, hogy legyen ennivaló az én házamban, és ezzel próbáljatok meg engem, azt mondja a Seregeknek Ura, ha nem nyitom meg nektek az egek csatornáit, és ha nem árasztok reátok áldást bőségesen.” (Mal 3,10) Isten természetfölötti módon is megmutatja erejét. Pont a hit által való adakozás és tizedfizetés az, amin keresztül megláthatjuk az Ő csodáit. Miért látják meg ezt kevesen? Mert csak ők adják oda az Úrnak hittel szégyenségük tizedét is akár, mások inkább kifogásokat keresnek. Pedig ez arra kell, hogy késztesen: bízzál az Úrban és tedd le hamis isteneidet! Isten ez által akar megtisztítani a kapzsiság, anyagiasság bűnéből. Ha csodát tesz ez által, a világ előtt is igazolni akarja hatalmát, hogy nem az Ő keze rövidült meg, hanem a mi hitünk túl kevés. Isten csodáinak célja, hogy dicsőítsd Őt. Ha valóban az Úré minden, és te hit által odaadtad azt annak, akiben leginkább megbízhatsz, ne félj, Ő nem fog szégyenben hagyni. Sőt megszabadít, ha kell csodát tesz, és te dicsőíteni fogod Őt, aki ura az anyagi dolgaidnak is.

ADAKOZÁS A GYÜLEKEZETBEN

Amikor a Szentírás nagyon sűrítve tárja elénk az Isten iránti kötelességünket, akkor úgy fogalmaz, hogy szeressük Istent teljes szívünkkel, teljes lelkünkkel, teljes erőnkkel és teljes elménkkel. (5Móz 6,5; Mt 22,37) Ez a gyakorlatban azt jelenti, hogy teljes lényünkkel, életünk minden területén Istent kell szolgálnunk. Keresztyénként nem lehet az életünknek egy területe sem, amit nem rendelünk alá Isten uralmának, erkölcsi akaratának és az Ő szolgálatának. Nem képezhet ez alól kivételt az anyagiakhoz való viszonyulás sem. Sem az, ahogy megszerezzük az anyagi javainkat, sem, ahogy felhasználjuk őket. Sem az, ahogy a világ kínálja azokat, sem az, ahogyan a szívünkben, vágyainkban viszonyulunk hozzájuk.

Ezért hívja fel a figyelmünket a Szentírás arra a szempontokra, hogy nem elég, ha nem vesszük el azt, ami a felebarátunké, hanem fontos, hogy ne is kívánjuk azt (2Móz 20,17). Nem elég adakozni, hanem azt jókedvvel, szelídséggel is kell tenni (2Kor 9,7; 2Móz 25,2; Róm 12,8). Nem elég az, ha külsőleg, látszólag helyükön vannak a dolgok. Az is fontos, hogy a szívben is minden a maga helyén legyen.

Egyfelől nem léphetjük át az Istentől kapott mércét, helyet adván annak, amit Ő megtilt, másfelől célunkká kell tennünk, hogy elmenjünk addig, ameddig Ő mondja, megtegyük azt, amit Ő parancsol. Az anyagi javainkat is az Isten iránti szolgálatunk eszközeivé kell tennünk, azoknak istentiszteletünk részévé kell

válniuk. Ezt fogalmazza meg a Péld 3,9: „Tiszteld az Urat a te marhádból, a te egész jövedelmed zsengejéből.”

Az anyagiakhoz való viszonyulás egyik területe az, ahogy a saját szükségleteink tekintetében igazgatjuk a dolgokat, a másik, ahogyan mások felé szolgálunk mindazzal, amit Isten ránk bízott.

Ha az anyagiakkal való sáfárkodás területét nézzük, el kell, hogy ismerjünk, a keresztyén egyház történelmét végigkísérték a botrányok, visszaélések. Különösen az intézményesített egyház pénzügyei körül voltak és vannak igen szégyenletes dolgok. Sok támadás érte és éri az egyházat ebből az irányból, s ami még szomorúbb, hogy sokszor joggal.

A gond azonban nem az, hogy nincsenek jó alapelveink ezen a területen. Sok esetben az Isten által figyelmünkbe ajánlott szempontokból egyik vagy másik mellőzésre kerül, így a végeredmény a nem kiegyensúlyozott magatartásforma. Ha az intézményesített egyház előszeretettel idézi az adakozásra buzdító igeverseket, de a felhasználás területén már mellőzi a biblikus alapelveket, akkor nem azzal állunk szemben, amit Isten Igéje ajánl, hanem annak egy torz változatával.

A jelen cikkben olyan gyakorlatra szeretnénk rámutatni, amelyről szintén beszél a Szentírás, de amely szempont napjainkban egyre inkább háttérbe szorul: a gyülekezetközpontú adakozás.

Mivel egy individualista társadalomban élünk, amit amúgy is megtoldanak a fent említett visszaélé-

sek, így ma sokan vélekednek úgy, hogy az anyagi-akhoz való viszonyulás területe csak rájuk és Istenre tartozik. *Én adakozok, amennyit tudok, és ahogyan akarok, de ez csak rám és Istenre tartozik.*

Ha azonban a Szentírást nézzük, akkor azt láthatjuk, hogy az ezzel kapcsolatos felszólítások jelentős része nem választható el az egyháztól, a helyi gyülekezettől. A Szentírás nagyon sok közösségi szempontra mutat rá a jótékonykodás területén is.

A keresztyén adakozás alapvetően két nagy területet igyekszik támogatni: a lelki és a testi szükségletekkel kapcsolatos igények betöltését.

A keresztyén adakozás egyik nagy célja, hogy Isten egyházának szükségletei betöltessenek, ily módon lehetővé téve az evangélium terjedését, az Ige rendszeres hirdetését. Isten nincs ránk szorulva semmilyen tekintetben, mégis az Ő népén keresztül gondoskodik egyháza szükségleteiről. Teszi ezt azért, hogy ezáltal is megajándékozzon bennünket valami maradandóval, hogy ily módon az örökkévalóság számára kamatoztathassuk azt, ami amúgy az elmúlásnak van kitéve. Erre csodálkozik rá Dávid is, ahogy arról az *1Krón 29.* fejezete számol be a templomépítésre szánt adományozás kapcsán. (lásd különösen a 9-17. verseket). Erre a kiváltságra csodálkoztak rá a makedóniai gyülekezetek is, amiről Pál az *1Kor 8,1-4*-ben számol be.

De emellett Isten bevonja népét az Ő munkájába, a szükségben lévők felé irányuló szolgálatba is. Isten szeretetének ez is egy igen látványos megmutatkozása. Ő gondját viseli a szegénynek, a nyomorultnak, még az ellenségeire is felhossa a napot, és esőt ad számukra is. Ebbe bevonja az Ő népét, hogy általuk is megmutatkozzon ez a jóság a szükségben lévők felé.

A Szentírásban mindkét dolog hangsúlyos gyülekezetközponitú gyakorlatot mutat. Vessünk egy pillantást a *lelki szükségletek* kielégítésére szánt adakozás területére!

Az Ószövetségben két alkalommal is olvashatunk az *istentiszteleti ceremónia felállítására szervezett adakozásról*. Az egyik alkalom a Szent Sátor építésére és az istentiszteleti eszközök elkészítésére szervezett adakozás (többek közt a *2Móz 25.* rész számol be erről), a másik a jeruzsálemi templom építésére szervezett adakozás (az *1Krón 29.* részben is olvashatunk erről). Mindkét esetben Isten népe olyan mértékben felbuzdult attól a kiváltságtól, hogy ők ebben a munkában részt vállalhatnak, hogy le kellett állítani a gyűjtést, hisz a szükséges dolgok már bőségekben voltak.

Az Ószövetségben a másik nagy kategóriája a lelki szükségletekkel kapcsolatos adakozásnak az *istentisztelet fenntartásának rendszeres támogatása*. Az ószövetségi istentisztelettel kapcsolatosan voltak fizikai szükségletek, amelyek betöltéséről maga Isten rendelkezett. Elrendelte, hogy az Ő népe minden bevételéből tegyen félre tíz százalékot, melynek fő célja az istentisztelet fenntartása legyen. Erről sok helyen olvashatunk az Ószövetségben, pl. a *4Móz 18,21-26*-ban.

Izrael egy törzsét, a lévitákat Isten elkülönítette az Ő szolgálatára, hogy ők csak a lelkiekkel, az istentisztelettel kapcsolatos teendőkben foglalatoskodjanak. E miatt földet sem örököltek, hogy a teljes idejüket, energiájukat az Isten szolgálatára fordíthassák. Szükségeitek, megélhetésük így a fent említett tizedből származott.

Isten népe ennek a kötelezettségének nem mindig tett eleget, így az istentisztelettel kapcsolatos teendők sokszor félretétettek, és ez mindenkinek a lelki kárára volt. Ez ellen szólal fel például Nehémiás, amikor Isten Igéje alapján igyekszik megreformálni az egyház helyzetét. Felrója elhanyagolását, hisz a papok és a léviták eltántorodtak az Istentől kapott feladattól (*Neh 13,10-13*), mert ők a megélhetésükre összpontosítottak. – *De hát igen nehéz időket élünk!* – Mondják sokszor, sokan és emberileg nézve joggal mondhatták Nehémiás idejében is. A nép épp hogy hazatért hetven év fogság után, a városok lerombolva, mindent benőtt a gaz és a gyom. A megélhetési szükségletek betöltése is nehéz volt. Ugyan miből adakozzanak a lelki célokra is?

A fogság után több próféta is felszólalt az ilyen mulasztás ellen. Malakiás arra mutat rá, hogy ez egy hitpróba a nehézség idején. Higgyük el, hogy Isten a kevesebbet eléggé tudja tenni ahhoz a többhöz képest, amely nem volt elég! „*Hozzátok be a tizedet mind az én tárházamba, hogy legyen ennivaló az én házamban, és ezzel próbáljatok meg engem, azt mondja a Seregeknek Ura, ha nem nyitom meg néktek az egék csatornáit, és ha nem árasztok reátok áldást bőségesen.*” (*Mal 3,10*)

Az Újszövetségben is láthatjuk, hogy Isten népe adakozásának az egyik célja továbbra is az Isten szolgálatában lévők szükségleteinek a betöltése, az igaz istentisztelet támogatása. Lévén, hogy az újszövetségi istentisztelet sokkal egyszerűbb, mind az ószövetségi, ezért megindítására nem szerveztek nagy gyűjtéseket, de a fenntartására igen, összefüggésbe hozva ezt az Ószövetségben felállított elvekkel. „*A vezetésben jól bevált presbiterek kettős megbecsülést*

érdemelnék, főleg azok, akik az igehirdetésben és a tanításban fáradoznak. Mert azt mondja az Írás: « A nyomtató ökörnek ne kösd be a száját », és hogy « méltó a munkás a maga bérére .» (1Tim 5,17-18)

Ami elgondolkoztató, hogy nem csak az istentiszteletben szorgoskodók részesültek a gyülekezetközpontú adakozás hasznában, hanem sok esetben másfajta szükségletek betöltésére is elégséges volt. A kívülállók, a nehézségben lévők számára történő adakozás is esetenként gyülekezetközpontúan történt. A keresztyének elvitték adományait az apostolokhoz, hogy ők juttassák el azt a szükségben lévőkhez. Elméletileg mindenki eldönthette, hogy mennyi pénzt szán mások megsegítésére, kinek, hogy és mikor adja azt, egyénileg is lehetett jótékonykodni. Azonban azt olvassuk, hogy az emberek elvitték a gyülekezetbe a mások megsegítésére szánt pénzt és a gyülekezet közösen döntött. Mindenekelőtt a gyülekezetben lévő szegények megsegítésére fordították, (a Gal 6,10 fényében) utána a kívülállók felé is.

Pál apostol is több esetben szervezett gyűjtést más gyülekezetek szükségleteinek betöltésére, amit aztán eljuttatott hozzájuk (1Kor 16,2-3).

Később még külön gyülekezeti tisztviselőket is beiktatnak e szükségletek igazgatása érdekében: a diakónusokat (lásd ApCsel 6. rész). Erre egyfelől azért volt szükség, hogy az apostolok továbbra is az Ige hirdetésére tudjanak összpontosítani, másfelől ezt a felelősségteljes munkát hitben érett személyek felügyeljék.

Ezt az is indokolta, hogy mióta adakozás létezik, azóta igyekeztek ezzel visszaélni. Sokszor azok, akik ennek felhasználásáról döntöttek és sokszor azok is, akik igényt tartottak a segítségre. Én, miután Isten kegyelme megtalált, igen nagy lelkesedéssel vettem bele magam a keresztyén hit megélésébe, többek közt az adakozás területén is. Nem rendelkeztem nagy pénzösszegekkel, de ezzel is kívántam Istent szolgálni. Ahogy azonban telt az idő, egyre többször tapasztaltam, hogy félrevezettek, becsaptak. Sokszor segítettem olyan embereket, akikről kiderült, hogy nálam sokkal jobb anyagi helyzetben vannak. Mások olyan dolgokra költötték a tőlem kapott pénzt, ami nincs összhangban Isten kijelentett akaratával. Sokszor támogattam a lustaságot, a munkakerülést, akaratomon kívül hozzájárultam az alkoholisták szenvedélybetegségéhez is, amit Isten Igéje elítél. Nem volt elég az őszinteségem és a buzgóságom. Több érettségre, körültekintésre lett volna szükség. Segíthetett volna, ha egy hitvalló gyülekezethez tartozok és hitben érett testvérek segítségemre sietnek.

A fent említett szempontok miatt van olyan magasra helyezve a szint a diakónusok számára, ahogy az 1Tim 3,8-13 ban olvashatjuk. Éberségre, lelki érettségre van szükség ahhoz, hogy az adakozást, a szertetszolgálatot úgy folytassák, hogy az minden tekintetben összhangban legyen Isten Igéjével.

A gyülekezetközpontú adakozás többek közt tehát a visszaéléseket is igyekszik kiküszöbölni. Ne csak a javak összegyűjtése legyen összhangban Isten Igéjével, hanem annak a felhasználása is!

Az 1Tim 5,3-16 például részletesen tárgyalja azt, hogy kik azok az özvegyek, akik a gyülekezet anyagi támogatásában részesülhetnek és kik azok, akikről rokonaiknak kell gondoskodniuk. Mi ennek a lényege? Az, hogy a támogatást azok kapják, akik tényleg rászorulnak. A gyülekezet valóban arra használja az összegyűjtött javakat, ami Isten Igéjével összhangban van.

A történelem folyamán sokszor a lustaság is kihasználta az adakozó lelkiületet, miközben Isten Igéje felszólal ez ellen: „Mert amikor nálatok voltunk is, azt rendeltük néktek, hogy ha valaki nem akar dolgozni, ne is egyék.” (2Thessz 3,10)

Esetenként akik adakoztak, nehezebb helyzetben voltak, mint azok, akik részesültek az adományokban. Néha emberek abból adakoznak, amijük nincs, hisz ők is tartoztak másoknak, esetenként kölcsönkértek, hogy adakozhassanak, holott ezt is megrója Isten Igéje. „Mert ha a készség megvan, aszerint kedves az, amije kinek-kinek van, és nem aszerint, amije nincs. Mert nem úgy, hogy másoknak könnyebbségük, néktek pedig nyomorúságotok legyen, hanem egyenlőség szerint; e mostani időben a ti bőségetek pótolja amazoknak fogyatkozását; Hogy amazoknak bősége is pótolhassa a ti fogyatkozásokat, hogy így egyenlőség legyen.” (2Kor 8, 12-14)

Az anyagiakkal való sáfárkodás minden lépése összhangban kell, hogy legyen Isten Igéjével ahhoz, hogy egészséges, biblikus végeredményt kapjunk. Ez lelki érettséget, éberséget követel meg, ezen segít, amikor a közösség mérlegeli és gyakorolja az adakozást. Ez nem azt jelenti, hogy soha senki nem adakozik egyénileg különféle szükségletek betöltésére. Az imádság vonatkozásában is Isten Igéje ajánlja a belső szobánkban való könyörgést, de azt is, hogy együtt is kiáltunk Istenhez. Egyfelől a személyes igeolvasásnak, elmélkedésnek van helye, de ezzel párhuzamosan az Ige közös hallgatásának is létjogosultsága van. Dicsérjük Istent a magányunkban, de tesszük ezt közösségekben is. Ugyanígy az adakozásnak is van közösségi oldala, amit ha elhanyagolunk, megfosztjuk magunkat Isten ehhez kötött áldásaitól.

HOGYAN LÁTJA A SZENTÍRÁS AZ ADÓSSÁGOT ÉS A HITELT?

Dr. L. W. Bilkes

A pénzügyi válság napjainkban gyakori téma a hírekben. Bár egyrészt nagyon egyszerűnek tűnik ez a téma, ugyanakkor sok a bonyolító tényező, főleg a mai modern korban.

A válasz egyszerű: a Szentírás általánosságban véve nagyon negatívan beszél az adósságról. Isten azt kívánja, hogy népe szabad legyen nem csak a bűntől (1Jn 2,1-6), hanem a megterhelő adósságoktól is (5Móz 15,1-2). A Biblia sokszor elutasítja az adósságot, bár elismeri, hogy nem lehetséges minden esetben elkerülni. A Hab 2,2-8 óv attól a gyakorlattól, hogy bárki kölcsönből tartsa fent megszokott életszínvonalát, pedig napjaink hitelkártya-adósságainak nagy része erről szól.

Figyelembe kell vennünk azonban társadalmunk összetettségét. Amikor valaki azért vesz fel kölcsönt, hogy lakás vásároljon, a tulajdon értéke általában meghaladja a jelzálog értékét. A munkavállalók megtakarításai teszik lehetővé, hogy a fiatalabb generációhoz tartozók tanulmányaik folytatásához kölcsönt vegyenek fel. Nyugdíjpénztárak kölcsönöznek vállalatoknak, amelyeknek eszközökbe és ingatlanokba kell befektetniük annak érdekében, hogy termékeket állítsanak elő, szolgáltatásokat nyújtsanak és munkásokat alkalmazzanak.

Továbbá, a Biblia biztat a kamatmentes kölcsönadásra azok számára, akik a legalapvetőbb szükségleteket is nélkülözik, de elítéli a túlzott kamattal

való terhelést ami a gazdagokat tovább gazdagítja a szegények rovására. Vizsgáljuk meg ezeket a gondolatokat a Szentírás adósságról szóló tanításának áttekintésével!

Ószövetség

A kölcsönadás lehet a szeretet megnyilvánulása embertársaink felé, amely Istennek tetsző cselekedet. A héber szóhasználat nyomatékosítja, hogy a kölcsönadó terhet vesz le a kölcsönt kérő válláról, s így átsegíti őt egy krízisen. Mivel a kölcsönkérő reméli, hogy vissza tudja majd fizetni azt, amivel tartozik, így hálával és önbecsülésének csorbulása nélkül fogadhatja a segítséget. Ezért tiltotta meg Isten a mózesi törvényben, hogy izraeliták népükből valóknak kamatra adjanak kölcsön, mivel testvérek között segítséget adni ingyen és nem érdekből kell. Az indoklás az, hogy ha Isten nem szabadítja ki népét Egyiptomból, akkor mindannyian rabszolgaként folytathatták volna életüket (3Móz 25,35-38 és 2Móz 22,25). Mindeközben Isten megengedte, hogy az izraeliták más népből valóknak kamatra adjanak kölcsönt, (5Móz 23,19-20) feltehetően üzletszerű tranzakció részeként.

Izrael azonban nem követte az Úr által adott törvényeket. A próféták prédikációi nyilvánvalóvá tesszik, hogy a jogtalanságok és visszaélések megkeserítették a nép életét; olyan túlzott kamatok voltak ki-

vetve rájuk, amelyek megnyomorították az amúgy is szegény adósokat. Ezékiel próféta azt mondja, hogy a nép az adósságra és kölcsönre vonatkozó minden törvényt áthág és semmibe vesz (Ez 18,8, 13, 17; 22,12 vö. Neh 5,1-13).

Újszövetség

Az Újszövetségben Jézus és az apostolok az Ószövetség önző kereskedelmi gyakorlatait elutasítják.

Bár Jézus sehol nem ítéli el kifejezetten a kamatra való kölcsönadást, szavai mégis figyelmeztetnek arra, hogy ne a pénznek éljünk (Mt 6,19-21). A pénzügyi jogtalanságok a mammon uralmára jellemzőek. Senki sem szolgálhat két úrnak (Mt 6,24). Jézus az Ószövetséggel egyetértésben bírálja a vagyon felhalmozását a szegények rovására. Egy példázatban a hitelezőt úgy mutatja be, mint aki megbocsátja, elengedi az adósságot, ahogyan Isten megbocsátja vétkeinket (Luk 6,41-42).

Jézus hív a Király iránti céltudatos, kitartó hűségre. Ebben a megvilágításban mi sáfárok vagyunk minden dolog fölött, amellyel csak rendelkezünk – család, otthon, üzlet. Mindezeknek azonban nem mi vagyunk a tulajdonosai. Ingyen ajándékok ezek az Úrtól, az Ő felettünk való uralmának az áldásai. Ezek soha nem irányíthatnak bennünket, még csak nem is versenyezhetnek Vele a fölöttünk való uralomért.

Lelki adósság

A Szentírás a bűn miatt az adósság szót használja az Istennel való kapcsolatunk leírására is. A bűn adósság, amelyet a szabadság érdekében vagy vissza kell fizetni, vagy el kell törölni. A kereszten Krisztus kifizette az Ő népének adósságát, a Szentlélek pedig kezkeskedik a hívők örökségéért. A Biblia esetenként az adósság szót használja a megszentelődésre és az evangélium hirdetésének feladatára utalva is. Pál adósa „mind a görögöknek, mind a barbároknak” az evangélium hirdetését tekintve (Róm 1,14). A keresztényeknek nem adósok a testnek, hogy test szerint éljenek (Róm 8,12); a pogányok adósok azoknak, akik az evangéliumot megismertették velük (Róm 15,26-27).

Lelki irányelvek az adósságra nézve

1. *Az adósság fennállásának időtartama.* Amikor a személyi kölcsön felvétele elkerülhetetlen (jelzálog, tanulás vagy egy nehéz helyzet miatt), mennyi ideig engedhető meg az adósság fennállása? Az ószövetség-

” *A Szentírás általánosságban véve nagyon negatívan beszél az adósságról. Isten azt kívánja, hogy népe szabad legyen nem csak a büntől, hanem a megterhelő adósságoktól is.*

gi törvény hét éves határidőt szabott (5Móz 15,1-11; 31:10-11). A hetedik év valójában az egész országban az adósságok elengedésének az éve volt, és ennek a sátoros ünnep ideje alatt kellett megtörténnie (5Móz 31,10). Az egész nép számára örömteli alkalom volt ez, melyen azt ünnepelték, hogy mindenki megszabadult az adósságok terhétől.

Az időtartamra vonatkozó utasítások a kölcsön folyósítójának szóltak, és nem a kölcsönt felvevőnek, hiszen a hitelezőnek volt anyagi értelemben hatalma. Ebben a felállásban a kölcsönadó tudta, hogy amennyiben akkora összeget adott kölcsön amelyet a hitelt felvevő feltehetően nem tud visszafizetni az elengedés idejéig, akkor a fennmaradó részt el kell majd engednie. Mindez arra kötelezte a hitelezőt, hogy az anyagi nehézségek között élők hosszú távú érdekét tartsa elsősorban szem előtt.

Az az alapelv, hogy a hatalommal és gazdagsággal rendelkezőnek kötelessége gondoskodni a gyengék és rászorulóknak hosszú távú szükségleteiről, a Biblia minden tanítási területén megtalálható, nem csak a hitelező – adós kapcsolatra vonatkozóan (Péld 29,7; 31,8-9; Jer 5,28).

Alkalmazhatóak-e ezek az alapelvek napjainkban? Elég annyit mondanunk, hogy terheink és bevételeink azon része, melyet hitelek visszafizetésére vagy fenntartására fordítunk, sokkal könnyebben lenne kezelhető, ha hallgatnánk Isten bölcsességére. Saját kárunkra válik, hogy nem veszünk róla tudomást.

2. *Parancs az adakozásra és a kölcsön adására.* Isten mindannyiunknak parancsba adja, hogy adjunk és kölcsönözzünk felebarátaink számára (Mt 5,42, Lk 6,30-35). Mikor kell azonban adnunk, és mikor kölcsönadnunk? Azoknak kell adnunk, akiknek törvényes joguk van a pénzünkből követelni; az adóhivatalok például rendelkeznek ezzel a joggal (Róm 13,5-7). Adnunk kell azoknak is, akik nehéz helyzetben vannak vagy állandóan hiányt szenved-

nek – az éhezőknek, a ruhátlanoknak, akik fáznak (1 Jn 3,16-18). Vannak azonban olyan helyzetek, amikor a kölcsön adása és nem az adakozás a szeretetteljes válasz egy szükség láttán (5Móz 15,7-8; Lk 6,30-35). Mindenki érdekét hosszú távon az szolgálja a legjobban, ha az egyének megtanulják hordozni saját felelősségeiket, és teljes egészében vállalják azokat a velük járó köteleességekkel együtt, nemcsak saját, de környezetük érdekében is.

A kölcsön a szükséget szenvedők számára – abban az esetben, amikor nincs valódi lehetősége a visszafizetésnek – a cselekedetet igaz szeretetből jövő adakozássá változtatja, ha valóban úgy történik, hogy az illető nem várja a kölcsön visszafizetését. Ugyanakkor a kölcsönt kapó egyén megőrizheti méltóságát és elismerheti azt az igazságot, hogy amennyire módjában áll, szükséges önmagáról gondoskodnia; emellett lehetőséget ad neki kötelességei betöltésére is ezen a téren. Mindeközben a kölcsönadónak lehetősége nyílik Istennel közösséget vállalnia, Aki megbocsátja bűneinket – adósságainkat, Aki tőlünk is azt várja, hogy megbocsássunk – elengedjünk azoknak, akik nekünk tartoznak (Mt 6,12-14; 18,21-35).

3. *Kezesség vállalása.* Esetenként előfordul, hogy barátok vagy ismerősök megkérnek, hogy vállaljunk kezességet hitelük felvétele során. Szabad-e bárkinek, akár egyedül, akár másokkal együtt valakinek az adósságáért kezességet vállalni? A Szentírás nagyon erőteljesen és egyértelműen int ez ellen. A Péld 22,26-27 figyelmeztet, hogy ne vállaljunk kezességet olyan hitelért, melynek nincs fedezete, mert felbecsülhetetlen károkat szenvedhetünk. Az ilyen esetekben a kölcsönt kérő saját anyagi fedezet hiányában akar tovább nyújtózkodni, mint amíg a takarója ér, s mindezt csak a kölcsönt adó kárára tudja tenni.

4. *A kölcsön visszafizetésének kötelezettsége.* Erkölcsileg felmenthető-e az az adós, aki csődöt jelent be? Abban az esetben nem, ha a kölcsönt vevő felelőtlen magatartással élt a pénz átvétele óta abban reménykedve, hogy ha a dolgok rosszra fordulnak, a pénzt nem kell majd visszafizetnie, hiszen ez alól a kötelessége alól felmenthető lesz majd a bíróságon, ha csődöt jelent. Az efféle szándékos csőd keresését a Biblia nem helyesli. Azonban felszólít, hogy igyekezzünk kikerülni a kezesség kötöttségéből (Péld 6,1-6). Az igaz a szavát adja, és megtartja akkor is, ha az személyes veszteséghez vezet (Zsolt 15,4).

A Szentírás a kölcsönvett pénz vissza nem fizetését gonoszszágnak nevezi (Zsolt 37,21). Tételezzük fel azonban, hogy a hitelezők az adóst akarata ellenére csődbe juttatják, és a bíróság a vagyon szétosztása után az adóst felmenti a maradék adósság megfizetése alól. Vajon egy keresztyénnek kötelessége-e mégis visszafizetni a maradék adósságot? Ilyen esetekben igen erőteljes bizonyágtétel a hitetlen világ számára az, ha az adós a bíróság felmentő ítélete ellenére továbbra is igyekszik visszafizetni a fennmaradó összeget, és ezt cselekedve rámutat Isten változhatatlan jellemére, Aki minden körülmény között hűséges marad Szavához (4Móz 23,19; Tit 1,2; Zsid 6,13-20). Isten arra hívott el bennünket, hogy visszatükrözzük a jellemét.

5. *Befektetéshez használt kölcsön.* A világ azt tanítja, hogy a kölcsön jó, főképp, ha befektetéshez használjuk. Vajon valóban helyes ez? A Szentírás óvatosságra int minden spekulációval kapcsolatban, amellyel ha rosszul sül el, többet veszítünk mint amivel egyáltalán rendelkezünk (Péld 22,7; Hab 2,6-7). Miért akarna bárki kölcsönvett pénzzel befektetni? A Biblia felszólít szívünk megvizsgálására, nem kísért-e bennünket a kapzsiság és mohóság. Legyünk elővigyázatosak ezekkel a bűnökkel (Péld 11,6; Ézs 56,11; Lk 12,15; Róm 1,29; 2Pét 2,14)!

6. *Nemzeti adósság.* Biblikusan nézve az a nemzet, amely a hitelező szerepében van – szemben azzal, aki adós –, Isten különleges áldásának jelét hordozza magán (5Móz 15,6; 18,12-13). Mindez azért fontos, mert az adós nemzetnek fejet kell hajtania hitelezői közgazdasági stratégiái és megkötései előtt, mitöbb, valódi vagyonának valamely hányada kikerül majd az országból külföldi hitelezői kezébe. Mindez lehetlenné teszi az ország számára, hogy saját vagyonának ezt a részét (a kamatok és tőke törlesztésére fordított összeget) használni tudja. Így a tőkének, melyet a kölcsön visszafizetésére használ (mind a kamatra, mind a tőketörlesztésre) kisebbnek kell lennie annál a nyereségnél, amelyre a kölcsönvett pénz befektetése által tett szert. Máskülönben anyagilag még rosszabb helyzetbe kerül, mint a kölcsönfelvétel előtt. A nemzeteknek tehát, éppúgy, mint az egyéneknek, minden tőlük telhetőt meg kell tenniük, hogy a kölcsön felvételét elkerüljék.

A The Banner of Sovereign Grace Truth 2012. februári számából fordította: Filep Eszter és André Viktória

VAN EGY JÓ HÍREM!

Sikó Mihály

Ha valaki az evangélium kifejezést hallja, leginkább – az Újtestamentum elején található – négy könyvre, vagyis Máté, Márk, Lukács és János evangéliumára gondol. Ezt a nevet viselik azok a bibliai könyvek, amelyek Jézus földi életútját vázolják fel. Az evangélium kifejezésnek azonban önálló jelentéssel bíró üzenete is van.

Az evangélium egy magyarosított görög szó, ami örömhírt, jó hírt jelent. Ez a jó hír Isten különleges üzenete a bűnös ember számára. Ennek az evangéliumnak a hirdetésére kapta az elhívást Pál apostol, és ezt az evangéliumot nem szégyellte ő, mert – mint írta – „Istennek hatalma az minden hívőnek üdvösségére” (Róm 1,16), vagyis enélkül nem állhat helyre az ember kapcsolata Istennel, és ennek elfogadása nélkül nem nyerhet felmentést a bűnös ember bűneinek következményei alól.

Mit tartalmaz az evangélium, miről szól az evangéliumi üzenet? Ezekre a kérdésekre keressük a választ jelen írásunkban.

1. Az evangélium először is a Teremtő Istenről szóló üzenet. A szó szűkebb értelmében az evangélium a bűnös ember a szent Istennel való megbékélésének módját közli, de ahhoz, hogy ide eljuss, előbb azt kell megértened kedves Olvasó, hogy kicsoda az az Isten, akivel meg kell békülnöd, és milyen viszonyban állsz Vele. A Biblia szerint Ő a te Teremtőd, te pedig az Ő tulajdona vagy. Ennek értelmében kötelességed Őt keresni, megismerni, dicsőíteni, illetve tartozol azzal, hogy teljes életedet odaszánd Neki. Be kell is-

merned, életedet az örökkévaló és jóságos Istennek köszönheted, akitől minden pillanatban függsz.

Ez az evangélium, vagyis az isteni örömhír első összetevője. Ez már önmagában is örömhír, az ti., hogy ez a világ nem gazdátlan, és nem a vak véletlen értelmetlen végtermékei vagyunk, hanem egy örökkévaló, bölcs és jóságos Isten alkotott, aki nem szűnik meg gondunkat viselni.

2. Az evangélium másodszor a bűnről, ill. a bűnös emberről szóló üzenet. Ez furcsán hangozhat számodra, hiszen korábban azt mondtuk, hogy az evangélium örömhírt jelent, az pedig nem jó hír, hogy bűnösök vagyunk. Ez igaz, de előbb szükséges meghallanunk és komolyan vennünk a rossz hírt, hogy készek legyünk értékelni, elhinni a jó hírt.

Mi is a rossz hír? Az, hogy tönkretettük Teremtő Istenünkkel való kapcsolatunkat, és nem vagyunk képesek helyrehozni. Tudatosan mellőztük Istent. Gondolatainkból, döntéseinkből, életünkben kihagytuk; megfélemtünk Róla, nem dicsőítettük Őt és nem adtunk hálát Neki. „Az evangélium úgy mutat be minket magunknak – írja a református teológus, J. I. Packer –, ahogy Isten lát minket, és megtanít úgy gondolnunk magunkra, ahogy Isten gondol ránk. Így arra indít minket, hogy csüggedten lemondjunk magunkról. S erre a lépésre is szükség van. Csak azután ismerhetjük meg Krisztust, aki megszabadít a bűntől, hogy megtudtuk: helyes kapcsolatba kell kerülnünk Istennel, és a saját erőnkben ezt képtelenek vagyunk megtenni.”

Meg kell értenünk, el kell fogadnunk, sőt meg kell győződnünk arról, hogy vétkeztünk Isten ellen gondolatban, szóban, cselekedetben. Nem teljesítettük azt, amit Ő elvárt tőlünk és átléptük azokat a korlátokat, amelyeket számunkra felállított, vagyis fellázdadtunk Ellene. Minden vétkünkkel – hazugságunkkal, lopásunkkal, önzésünkkel, elégedetlenségünkkel, irigységünkkel, bálványimádásunkkal, képmutatásunkkal, bujaságunkkal, haragunkkal stb. – valójában szembe fordultunk Vele és semmibe vettük tekintélyét.

Meg kell értenünk továbbá, hogy a bűnről való meggyőződés több a rossz lelkiismeretnél, amit időnként minden ember megtapasztal, mivel szembeül mulasztásaival, tévedéseivel. A bűnről való meggyőződés nem is csupán egy általános boldogtalanság-érzet, mely kudarcainkból, magányosságunkból, sikertelenségünk-
ből ered. Ilyet sok ember érez, de ez még nem bűnről való meggyőződés.

A bűnről és bűnösségről való meggyőződés az, hogy beismerjük, vétkeztünk Isten ellen, tönkretettük a Vele való kapcsolatunkat, elidegenedtünk Tőle és ezzel magunkra vontuk jogos haragját, ill. emiatt megérdemljük büntetését már itt és

e földi élet után, az örökkévalóságban. Továbbá azt is jelenti, hogy belátjuk, teljesen romlottak vagyunk, semmi jó nem lakozik bennünk és semmit nem tudunk felhozni mentségünkre, ill. nem tudunk semmit tenni, hogy Isten elfogadjon és örök élettel megajándékozzon.

3. Ezzel elérkeztünk az evangélium harmadik eleméhez, ami a Jézus Krisztusról szóló üzenet. Ez Krisztusról szól, az Ő életéről, szenvedéséről, haláláról és feltámadásáról. Annak a Krisztusnak az életéről, aki Szentlélektől fogantatott, szüztől született, aki valóságos isteni és emberi természettel rendelkezett, aki csodákat tett, és akinek halála engesztelő áldozat volt a mi bűneinkért.

Tehát nem csupán Krisztus életét kell megismer-nünk, hanem azt is meg kell értenünk, hogy mi volt életének, halálának és feltámadásának a jelentősége. Ilyen szempontból az evangélium nem más, mint Krisztus életének Isten Igéje szerinti értelmezése.

Ennek megfelelően Krisztus elsősorban nem azért jött, hogy példát mutasson nekünk, hanem azért, hogy engesztelést szerezzen bűneinkért és kifizesse azt a – lelkünk megmenekülését szolgáló – váltságdíjat, amelyet mi nem lettünk volna képesek megadni. „Mert Isten őt (Krisztust) rendelte engesztelő áldozatul...” (Róm 3,25) „Mert ő (Krisztus) engesztelő áldozat a mi vétkeinkért, de nemcsak a mienkért, hanem az egész világot is.” (1Jn 2,2)

Valójában ez a szűkebb értelemben vett evangélium. Az, amit János apostol így ad vissza: „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az ő egyszülött Fiaát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3,16)

Az az örömhír, hogy Krisztus kész volt átvállalni a mi adósságunkat, és kész volt elszenvedni bűneink büntetését. Az az örömhír, hogy Isten meg akar bé-

külni velünk, és a békesség árát Ő fizeti ki. „...a mi bűneinkért kapott sebeket, a mi vétkeinkért törték össze. Őt érte a büntetés, hogy nekünk békességünk legyen, és az ő sebei árán gyógyultunk meg.” (Ézs 53,5)

„Az az örömhír, hogy Krisztus kész volt átvállalni a mi adósságunkat, és kész volt elszenvedni bűneink büntetését. Az az örömhír, hogy Isten meg akar békületni velünk, és a békesség árát Ő fizeti ki.”

4. Van itt még valami, ti. hogy az evangélium hitre és bűnből való megtérésre való felszólítást is jelent. Ez nem csupán

egy olyan információ, amivel minden felelősség nélkül bővítheted ismereteidet, hanem egy parancs, ami hitre és megtérésre szólít fel. Nem elég tehát tudnod, hogy mit tartalmaz ez az üzenet, szükséges, hogy elhidd és magadévá is tedd. „A tudatlanság idejét azért elnézte Isten, de most azt parancsolja az embereknek, mindenkinek mindenütt, hogy megtérjenek.” (ApCsel 17,30) „Ez pedig az ő parancsolata, hogy higgyünk az Ő Fiának, Jézus Krisztusnak nevében...” (1Jn 3,23)

Mivel az evangélium elfogadása parancs, ezért annak elutasítása szörnyű bűn, amiért Isten „bosszút áll azokon, akik nem ismerik az Istent, és akik nem engedelmessé válnak a mi Urunk Jézus Krisztus evangéliumának.” (2Thessz 1,8) Tehát jobb nem ismer-ned ezt az örömhírt, mint ismerned és elutasítanod. Aki viszont elfogadja az evangéliumot, az teljesen és egyedül Krisztus elvégzett munkájára hagyatkozik. Ez az üdvözítő hit lényege: nem a magunk cselekedeteibe, hanem a Krisztus munkájába vetett hit.

Az evangéliumi üzenet azonban nem csak hitre való felszólítás, hanem a megtérésre is, vagyis felszólítást jelent a változásra és a bűn elhagyására. Tehát nem elég azt mondani, hogy hiszem, Jézus meghalt a bűneimért, hanem szükséges alárendelnem életemet Krisztus – Bibliában kijelentett – akaratának. Sokan elmondják, ők hiszik, hogy Krisztus meghalt bűneikért, de sajnos életükben nem látszik az Ő

uralma. Az evangélium arra is felszólít bennünket, hogy adjuk át életünk irányítását Krisztusnak. Az evangéliumot elfogadni azt is jelenti, hogy Krisztus követőjévé válunk.

Kívánom, jelen írás váljon segítségére: értsd meg és fogadd el az evangéliumot minden összetevőjével együtt, hogy Istennel való kapcsolatod helyreálljon és elnyerd lelked üdvösségét!

Az elveszett bárány

1851-ben egy tábornok a katonáival este éppen hazafelé tartott. Már majdnem elérték barakkjaikat, mikor találkoztak egy pásztorral, aki hazafelé terelte nyáját. A pásztor nagyon szomorúnak tűnt. Könnyek szöktek a szemébe, amikor a tábornok megállította, hogy megkérdezze mi történt.

– Elveszítettem az egyik kisbárányt, akit úgy szerettem – mondta fejét csóválva a pásztor. – Egész délután kerestem, de sehol sem találtam.

– Hátra arc! Irány a legelő, megkeresni az elveszett bárányt! – szólt a tábornok a katonáihoz fordulva.

A keresés megkezdődött. Sötétedni kezdett, lámpákat gyújtottak. A katonák és a hivatalnokok azzal a szilárd elhatározással kerestek, hogy meg is találják az elkószált bárányt. Múltak az órák, de nem találták, s végül a tábornok elrendelte, hogy vessenek véget a keresésnek. Minden ember aludni tért.

A tábornok is lefeküdt, de nem tudott aludni, bár nagyon fáradt volt. Csak az elveszett kis bárányra gondolt. Bárcsak megmenthetné a hidegből, zord szélből, s visszavihetné az elkeseredett pásztorhoz! Meleg ruhát öltött – csendben, hogy ne zavarja alvó katonáit –, fogta a lámpását, és kilépett a hideg éjszakába. Órákon át kereste, míg végül meghallotta a bárány erőltelen sírását. A bozótba gabalyodva, a hidegtől reszketve, szinte a halálán volt már. Gyengéden felemelte és kabátjába burkolta, s magával vitte a szállására.

Másnap reggel a tábornokot mélyen álomba merülve találta szolgálója. Meglepődött, hisz elől

járója mindig mindenki másnál korábban kelt. Nem sokkal később újra visszatért, de a tábornok még mindig aludt. Többször visszajött, s végül úgy döntött felébreszti. Mikor felébredt, a szolgáló ijedten nézte a tábornok kimerült arcát.

– Tábornok, mi történt az éjjel? Miért aludt ilyen sokáig? Csak nem beteg? – kérdezte tőle.

Még jobban meglepődött a szolga, amikor a tábornok a takarót félrehajtotta, s ott aludt békésen a meleg ágyban az elveszett bárány.

– Vidd a bárányt a pásztorhoz, és mondd meg neki, hogy az elveszett bárányt megtalálták! – mondta a tábornok.

Ahogy a tábornok a történetben, a Jó Pásztor úgy keresi elkószált bárányait, s viszi őket biztonságban haza. Nem adja fel addig, míg minden egyes báránya nincs a karámban. Minden alkalommal, mikor rátalál egy-egy bárányra, így szól: „Örvendezetek én velem, mert megtaláltam az én juhomat, amely elveszett volt.” (Luk 15,6b)

Te már biztonságban vagy a Jó Pásztor karámban, vagy még mindig kóborolsz? Ha elvesztél és veszélyben vagy, hívd segítségül Őt, és biztonságba visz! „Eképpen a ti mennyei Atyátok sem akarja, hogy egy is elveszen e kicsinyek közül.” (Mt 18,14)

*A The Banner of Sovereign Grace Truth
2013. áprilisi számából fordította: Filep Eszter*

*„Várván vártam az Urat,
és hozzám hajolt,
meghallgatta
kiáltásomat.
És kivont engem
a pusztulás gödréből.”*

„Várván vártam az Urat, és hozzám hajolt, és meghallgatta kiáltásomat. És kivont engem a pusztulás gödréből, a sáros fertőből, és sziklára állította fel lábamat, megerősítvén lépteimet. És új éneket adott szájamba, a mi Istenünknek dicséretét.” (Zsolt 40,2-4)

Isten kegyelméből 1974-ben megszülehettem Erdélyben, és Marosvásárhely mellett, Mezőbándon tölthettem el gyerekkorom jelentős részét öcsémmel. Szüleim, tanítóim szeretete, kisgyerekkori barátaim, játszótársaim és a '80-as évekbeli mezőségi környezet a maga egyedi hangulatával, élményeivel korai éveimet szinte teljesen boldoggá tették. Istentől édesanyámtól hallhattam, aki vallásos, de akkor még nem újjászületett ember volt. Amennyire vissza tudok emlékezni, a nyári csillagos ég végtelenje akkor is lenyűgözött, és ehhez a végtelenhez kötöttem Istent, de hogy mi a végtelen – azt a szüleim nem tudták elmagyarázni. Kora gyerekkoromtól más hasonló kérdések is foglalkoztattak, például hogy mi lesz, miután meghalunk, később ez az érdeklődés kibővült egy igazságkereséssel, hogy mi lehet a végső valóság a lelki dolgok tekintetében. Így hát sokat olvastam, ez mindig ment noszogató nélkül, nem úgy, mint a sport. Édesanyám indítványozására református gyerekalkalmakra is jártunk a faluban, szerepeltünk ünnepekkor a templomban – ezek inkább kellemes élményeimet gyarapították.

Aztán egyszer csak véget ért a mesevilág: szüleink elváltak, édesanyámmal és öcsémmel 12 éves koromban, 1986-ban Magyarországra költöztünk, biztosabb életet, taníttatást remélve. Az áttelepülés mindannyiunkat nagyon megviselt: a család fele, a barátok és az örömök majdnem mind 'otthon' maradtak. Helyettük a létfenntartás terhe, a csonka család, némely anyaországi gyerekek (esetenként felnőttek) részéről a 'románosás' jutott, de az Úr a legnehezebb helyzeteken mindig átsegített minket, bár ekkor semmilyen komolyabb hitéletünk nem volt. Az olvasás szeretetét viszont elhoztam magammal Bándról, és sok hajós regény elolvasása után arra jutottam, hogy tengerész leszek. Így aztán az ország egyetlen hajózási szakközépiskolájában tanultam tovább Budapesten, benntlakásosként. Kikerülvén az anyai autoritás alól a 'baráti', közösségi tekintély alá jutottam: sörözni, borozni jártunk, lányokkal ismerkedtünk, rászoktam a cigarettára, trágár beszédre, órákról való ellógásra. Egyszer eljöttek a kollégiumunkba a Hit Gyülekezetéből néhányan, és beszéltek Istentől, Jézusról is. Páran el is mentünk a gyülekezetükbe, sőt egy idő után be is merítették minket, de tartósan csak két társunk maradt ott. Nekem kezdetben tetszett a jó hangulat, zene, lelkesedés, a pásztor embereket földre leterítő ereje, és félttem is, hogy mi lesz, ha elhagyom a 'hitet', de egy napos délután egy söröző teraszán mégis inkább korábbi életmódom mellett döntöttem. Az Újszövetséget viszont 'hitgyüilis' koromban elolvastam, és tár-

gyi ismeretet nyertem róla. E könyv fontosságában nem kételkedtem, és emiatt megterésem előtt már többször is elolvastam, de mindig próbáltam az aktuális világnézetemet begyömöszölni az egyes ígék mögé.

Az érettségit követően hirtelen irányváltással az orvosi egyetemen találtam magam. A szegedi évek alatt szabadidőmben a középiskolában elkezdett életmódot éltem tovább más helyen, más emberekkel, és nagyobb léptékben. De gyakran rámtörő hiábavalóság- és céltalanságérzéseimet, lelki magányosságomat tartósan sem a szórakozóhelyeken eltöltött gyakori esték, sem a párkapcsolatok nem tudták elnyomni. Az agykontrolltanfolyam és a szcientológia is csak átmenetileg segített, és alig vártam már, hogy lediplomázzak, és dolgozó emberként új életet kezdhessek.

Ez 1998-ban meg is történt, a Gyulai Megyei Kórházban helyezkedtem el, reumatológia szakvizsgára készülvén. A terveimből valóra vált az, hogy dolgozó ember lettem, de az új élet már kevésbé. Ellenkezőleg, a korábbi életstílusom egyedülálló fiatal orvosként, komolyabb szülői befolyás és anyagi függőség nélkül a maga teljességében kibontakozhatott. Bár szakmai szempontból a kórházi munka lehetőséget adott a fejlődésre, míg a tudományban gyarapodtam, az erkölcsben hanyatlottam. A lejtmenet a szakvizsgáig tartott, ekkorra már annyi sötét felhő gyűlt lelkiismeretem egén össze, hogy azt már nem tudtam elviselni, és úgy döntöttem, hogy Gyula egét felváltom Miskolc tiszta levegőjére, amit még nem szennyeztem be. Elhatároztam tehát, hogy új életet kezdek, új helyen – és új módon, őszintén. Őszinteségem első gyümölcse az lett, hogy négy éves párkapcsolatomnak még aznap búcsút mondhattam, de lelkem mégis megkönnyebbült, mert tisztán szeretett volna tovább menni. Őszinteségre törekvésem fordulópontot jelentett életemben, az Úr Szentlelke elém jött („előbb szeretett”), és megerősített, hogy érdemes ebben kitartani.

Egyedülállóként immár időm nagy részét az igazság keresésére fordíthattam. Ekkortájt (2005-ben) két fő irányt véltem látni. Hívó katolikus fiatalokkal és vezetőjükkel kirándultunk Dél-Erdélyben, akik körében megmutatkozott az istenfélő élet békessége és személyes életet rendben tartó ereje. Másrésről a buddhizmus ragadta meg a figyelmemet, és talán mert korábban kb. 2 évig gyakoroltam a transzcendentális meditációt is, ebbe az irányba indultam útkeresésemben. Nem állt tőlem távol a jóga és az

*Tudatosult bennem, hogy ami
után annyira vágyok – Istent, a
valóságot ismerni, Benne,
Vele élni – az Jézus Krisztusban
az Atya szeretetéből már az
enyém, most és itt!*

advaita védanta filozófia sem, de a szamszárából (létforgatag) való megszabadulást egy speciális buddhista meditáció, a vipassana révén gondoltam elérni. Az teljességgel elképzelhetetlen volt számomra, hogy Isten személy lenne, sőt az Igazság – a dolgok Végső Valósága, amit annyira keresek – is az!

Elkezdtem hát komolyan meditálni, évente 10 napra más vipassanasokkal elvonulásra mentem, és igyekeztem a napi 2x1 óra meditációt otthon is elvégezni. Négy évig, 2009-ig rendszeresen vettem részt az elvonulásokon meditálóként vagy szolgálóként, az 5. időszak után továbblépésként Németországba készültem elvonulásra, illetve a távolabbi cél a 20 napos meditáció volt. Közben megnősültem, Isten akkorra már két gyereket ajándékozott nekünk az Ő kegyelméből. Az elvonulásokat a feleségem nehezen viselte, előfordult, hogy váláson gondolkodott távollétemben. A 10 napos időszakok alatt ugyanis a külvilággal nem volt semmiféle kapcsolattartás, de 9 napig még társainkkal sem beszélünk egy szót sem, hallgatásba burkolózva befelé figyeltünk kb. napi 8-10 órát. Ezt nem mindenki bírta végig, és bár sokszor engem is megviselt a szeparáció, szerettem hiánya, a monotonia (néha alig vártam az utolsó napot) – kitartottam, remélve, hogy majd jobb lesz, ahogy haladok. Ez viszont pont fordítva történt, és egyik alkalommal, amikor nagyon gyöttrődtem, bár tiltva volt, imádkozni kezdtem. Méghozzá egyenesen Jézushoz, Aki nem tudom hogyan juthatott ott eszembe (most már sejtem), de kértem Őt, hogy segítsen rajtam, szenvedésemen, jöjjön be Ő a szívembe, és maradjon velem. Tudatosan beengedtem az Urat akkor, aki az ajtó előtt várt oly sok évig, és Ő szinte azonnal elvette terhemet és békességet adott nekem. Nem gondoltam volna korábban, hogy valóban ilyen erős és hatékony imameghallgató Isten Jézus! Ezután majdnem egy napig a meditációs idő alatt Hozzá imádkoztam – kívülről az úgysem látsozott!

Hazatérésem után érdekes dolgok történtek. Egyik éjjel azt álmodtam, hogy egy félelmetes mélység szélén álltam. Tudtam, hogy a pokol az, és én bizonyosan bele fogok esni, megérdemelten az eddigi életem tettei miatt. Aztán egyik nap édesanyám elmondta, hogy már majd 10 éve imádkozik értem, és féltve bár, de ez alkalommal azt kérte Istentől, hogy zavarja meg a meditációm, s vezessen Krisztushoz. Lakásában egy kis füzetkével találkoztam, amelyet a Presbiteriánus Egyház adott ki, ahová ő járt. Megragadott ebben az írásban, hogy a keresztyénség tiszta, Biblia szerinti megélésére törekszenek. Elkísértem hát édesanyámat egy igei alkalomra, majd még egyre – és az Ige, Aki nyáron megszabadított, ősszel foglyul ejtett! Sokat vitatkoztam a lelkéssel a hit igazságairól, régi világvilágképem nagy részét Jézus oltárára kellett helyeznem, de mikor megértettem, hogy mit tett Ő értem, és ezt ingyen ajándékként adja nekem, könnyebbé vált letenni korábbi nem biblikus filozófiáimat. Tudatosult bennem, hogy ami után annyira vágyok (Istent, a valóságot ismerni, Benne, Vele élni) az Jézus Krisztusban az Atya szeretetéből már az enyém, most és itt! Fekete-fehér életem színessé vált, eddig úgy éreztem magam, mint egy világ borától bódult muslica, amely újból meg újból hasztalanul próbál a pohár peremére felkapaszzkodni, mindig visszacsúszik – és most kikerülhettem e bódulat poharából, láthatom a józan igazságot, Aki valóban elvezet Teremtőmhöz. Az érthetetlen kegyelem ráadásul feleségemet is magához vonta, testvérként még őt is ajándékol adta! 2010 óta 4 gyerekünkkel Isten presbiteriánus népének miskolci gyülekezetéhez tartozhatunk.

Sokáig sok helyen kerestem az igazságot, szomjaztam utána, de végül Ő talált rám idegenben, adott innom és ad azóta is bőséggel családknak. Áldott legyen az Ő neve mindörökké!

*„Valaki pedig abból a vízből iszik,
a melyet én adok néki, soha örökké
meg nem szomjúhozik; hanem az a
víz, a melyet én adok néki, örök élet-
re buzgó víznek kútfeje lesz ő benne.”*

(Jn 4,14)

Dr. Lazsádi Zoltán

EGY ÚJ ÉLET

Életem akkor kezdődött, amikor megismerhettem az Urat, az Ő nagy kegyelméből.

Mielőtt a keskeny útra léptem volna, éltük a magunk körül forgó, özön kis életünket a férjemmel. Ő a transzcendentális meditációban próbálta keresni a lelki fejlődést és békéjét, én pedig úgy gondoltam, ha segítek az embereken a gyógyítás által, akkor biztos, hogy a mennyben kötök ki. A hivatásom is alátámasztotta a gondolkodásomat, és bár orvos nem lettem, ápolónőként is igen büszke voltam magamra és a szakmámban elért sikereimre, illetve elismertségemre a munkahelyemen. De még többre vágytam, és a nővérem nyomdokaiba lépve elkezdtem a prána nadi nevezetű, energiával gyógyító tevékenységet. E módszer egyes és kettes szintjét elég hamar elvégeztem. Közben gyerekeket vártam, és a férjem mellett is próbáltam helyt állni. Mindemllett építettük a házunkat, és alig láttuk egymást.

Majd jött a prána nadi harmadik szintje, amiről azt mondták, hogy ez a sorsdöntő: innentől fogva megváltozik az életem, nagyon jó lesz, mert ez már az ún. mesteri szint. Gyakorló társaimmal ezután négy napig voltunk összezárva, különféle szimbólumokat gyakoroltunk homokban, illetve beavatási szertartásokon is részt vettünk – ahol mindenfélét

Életem akkor kezdődött,
amikor megismerhettem az
Urát, az Ő nagy kegyelméből.

rajzoltak ránk egy félhomályos szobában, miközben azt az utasítást kaptuk, hogy tartsuk csukva a szemünket. A harmadik napon, amikor már az álomságtól nem láttam, és a nap nagy részében a módszer elméleti részét próbálták fejünkbe tölteni, különféle gondolatok és kérdések kezdtek motoszkálni a fejemben. Mit keresek én itt? Miről beszélnek ezek az emberek? Mit is akarok ezzel az egésszel? (Hozzá kell tennem, hogy amikor ehhez a szinthez hozzáfogtam, a férjem, Zoltán már elkezdett istentiszteletre és bibliaórára járni a Presbiteriánus Gyülekezetbe.) Szóval folyamatosan ezek a kérdések merültek fel bennem, annyira, hogy a vizsgán nem tudtam semmit. Hogy gyorsabban végezhessenek, inkább kilestem minden kérdésre a választ, és alig vártam a tanfolyam végét. Mikor kiszabadultam onnan, és a férjem megkérdezte, hogy milyen volt, nem tudtam neki semmi olyan pozitívumot mondani, amit várhatott.

Eltelt egy kis idő, és észrevettem, hogy Zoltán nem medítál, kitartóan jár a keresztyén gyülekezeti alkalmakra, és kezd olyan mértékben megváltozni, amelyet a meditáció mellett nem láttam rajta (békésebb volt, nem kiabált velem annyit). Én is kitaláltam, hogy eljárnék templomba, hiszen nekem is jogom van gyakorolni a hitemet, római katolikusnak

lettem keresztelve, többször jártam Csíksomlyón, nekem is kijár egy kis lelki pihenés a templomban. Igen ám, de kétfelé nem mehettünk a nagy család miatt. Én Bükk-szentkeresztre vágytam, mert csak abban a templomban éreztem a lelkeséget, Zoltán pedig a Presbiteriánus Gyülekezetbe. Férjem arra kért, hogy először menjünk a presbiteriánusokhoz, majd aztán megyünk a katolikusokhoz is. Így történt hát. Az első négy istentisztelet nem sokat mondott számomra, annyit beszéltek, hogy az egyikén még el is aludtam. A negyedik alkalommal viszont elkezdtek énekelni a 223-as dicséretet: „Istenem, én nagy bűnös ember, szent színed elé járulok, Vétkem oly mély már mint a tenger, mentségért hozzád fordulok” ... És akkor valahogy szíven ütött, hogy ez a dicséret rólam szól, hogy régóta bűnben élek, és olyan dolgokkal foglalkozom, melyekkel Istent szomorítom meg. Annyira elkezdtem zokogni, hogy nem tudtam tovább bent maradni az alkalmon, és csak sírtam, olyan mélyről jövő bánattal a szívemben, amelyet korábban még nem éreztem. Mikor végre megnyugodtam, magam sem tudtam mi történt. Azután elkezdtek a tanítványképző kurzust, amelyet először arra akartam felhasználni, hogy egy kis időt tölthessek el addig is a férjemmel, és ez újra összehozzon bennünket. A beszélgetések során megértettem, én ott és akkor tértem meg, amikor az a dicséret megérintette a szívemet. Az Úr munkálkodása által ott az az ének mozdított ki a posványból, amiben addig éltem. A mai napig alig hiszem el, hogy ezt a kegyelmet nekem szánta Isten! Megértettem a kérdéseimet is, amelyek a prána nadi tanfolyamon gyűltek fel bennem, végre összeállt a kép: már ott és akkor szólongatott a Szentlélek, tudván, hogy hol az én helyem, és hogy hol akar engem látni. Hála és dicsőség legyen az Úrnak mindörökké érte! Ámen.

Lazsádiné Jakab Kinga

PIHENNED KELLENE...

hogy ne menj tönkre fizikailag és lelkileg

A szokásos heti találkozásunk végéhez közeleedtünk, és láttam, hogy Jason-nek van még valami kellemetlen mondanivalója számomra. Jason jó barátom, Ben mellett ő a másik legjobb segédlelkész, akivel együtt dolgozhatom. Több mint egy órán át tárgyaltuk ügyeinket, s Jason közölte, hogy van még valami, amiről beszélni akar.

– Kevin, te szoktál a hét során pihenőnapot tartani?

Elmondtam neki, mit terveztem, és hogy az elmúlt hetek különösen zsúfoltak voltak, s mennyi váratlan esemény történt. Jason együttérzően így folytatta, s nem éreztem, hogy törvényeskedő lenne:

– Ki kell vened egy szabadnapot.

– Szoktam.

– Minden héten kellene.

– Korábban a hétfőket vettem ki, de mióta a gyerekek iskolába járnak, a szombatot, hogy velük tölthessem a napot. Csakhogy a vasárnapi igehirdetésre való készülés is szombatra került. Ezért hét közben reggelente igyekeztem tovább otthon maradni. A napirendem rugalmas, szóval haza tudok ugrani ebédidőben, ha kell.

– Szükséged van egy szabadnapra – mondta újra a barátom. – Nem vagy bölcs. Ez így nem tartható.

– Tudom, tudom. Igazad van. Változtatnom kellene.

A nyugalom napja van az emberért

Nem olyan egyszerű meghatározni, hogy mit is higgyen az ember a nyugalom napjáról. Egyes keresztyének úgy vélik, alig változott valami a negyedik parancsolathoz képest, csak most a vasárnap a keresztyén nyugalom napja. Mások úgy érvelnek, hogy a nyugalom napja betöltetett Krisztusban, és most már szinte teljesen szabadok vagyunk a heti időbeosztásunkat illetően. A keresztyének kis há-

nyada továbbra is a szombatot tartja a nyugalom és az istentisztelet napjának. Sokat írtak már ezekről a fontos különbségekről.¹ Hozzám személy szerint Greg Beale három következtetése áll a legközelebb:

1. Krisztus feltámadása miatt az 1Móz 2,3-ban a hetedik napról való megemlékezés, valamint az Izraelnek elrendelt nyugalom napja a hét utolsó napjáról az első napjára került.
2. Az erre vonatkozó részletes szabályozás, mely Izraelnek adatott, eltöröltetett, s újra a teremtési rendelet van érvényben. Az ennek való engedelmesség abban nyilvánul meg, hogy megemlékezünk Isten teremtő nyugalmáról és arról, hogy Krisztus bement ebbe a nyugalomba, s Általa hívőként ennek mi is részesei vagyunk.
3. Krisztus eljövetelével betöltetett az Izraelnek adott különleges nyugalom napjára vonatkozó parancsolat, hiszen Ő Izrael Messiása, aki képviseli a valódi Izraelt az utolsó idők tempomában.²

Egyszóval üdvösségünk szemszögéből Krisztus kellene, hogy legyen az egyedüli nyugalomunk. De

1. Lásd pl. Christopher John Donato (szerk), *Perspectives on the Sabbath: Four Views* (A szombat értelmezése: Négy álláspont), Nashville, 2011; Iain D. Campbell, *On the First Day of the Week: God, the Christian, and the Sabbath* (A hét első napján: Isten, a keresztyén ember és a szombat), Leominster, 2005; D. A. Carson (szerk), *From Sabbath to Lord's Day: A Biblical, Historical, and Theological Investigation* (A szombattól az Úr napjáig: Biblikus, történelmi és teológiai kutatás), Eugene, 1982.

2. G. K. Beale, *A New Testament Biblical Theology: The Unfolding of the Old Testament in the New* (Újtestamentumi biblikus teológia: Az Ótestamentum értelmezése az Újtestamentumban), Grand Rapids, 2011, 800–801.o.

emellett továbbra is ott van az az örök alapelv, miszerint az Úr napját istentisztelettel kell töltenünk, és bízunk kell Istenben annyira, hogy hetente egy napon le tudjunk állni hétköznapi teendőinkkel.³ Rendkívül zsúfolt életünkhöz szükségünk van vasárnaponként az Isten által rendelt eszközökre.

Bárhogy is állítjuk össze a vasárnapi teszem/nem teszem listánkat, reménység szerint abban minden keresztyén egyetért, hogy Isten porból formált bennünket, így rendszeres pihenésre van szükségünk. A pihenést beépítette a teremtési rendbe, és megparancsolta népének. Isten elképzelése nem az volt, hogy délutáni alvásokkal büntesse a gyerekeket vasárnaponként, vagy unalomba és semmittevésbe vezessen bennünket minden hetedik napon. Ő a nyugalom napját az emberért adta, nem az embert teremtette a nyugalom napjáért (Mk 2,27). Ajándékként adja: mint egy kedves sziget a kötelezők tengerében. A nyugalom napja próbaként is szolgál: lehetőség arra, hogy jobban bízunk Benne, mint magunkban. Ha hetekig nem veszem ki a pihenőnapom, azzal nemcsak az a probléma, hogy megszegem a negyedik parancsolatot, hanem az is, hogy jóval többre tartom saját fontosságomat, mint kellene. Ha a céloom az Istent dicsőítő kemény munka egy életen át, akkor kevés dologra van nagyobb szükségem, mint a rendszeres pihenésre.

Nincs rendszeresség az életünkben

Könnyű olyan embereket találni, akik úgy vélik, a munka jó, a szabadidő rossz (vagyis azért pihensz, hogy dolgozhass). Olyanok is vannak, akik szerint a szabadidő jó, a munka rossz (vagyis azért dolgozol, hogy pihenhess). A Biblia szerint viszont mind a munka, mind a pihenés jó lehet, ha Isten dicsőségére végezzük⁴. A Biblia dicséri a kemény munkát (Péld 6,6–11; Mt 25,14–30; 1Thessz2,9; 4,11–12; 2Thessz 3,10), és magasztalja a pihenést is (1Móz 20,8–11; 5Móz 5,12–15; Zsolt 127,2). Mindegyiknek megvan a maga helye. Az a nehéz, hogy a megfelelő helyre tegyük őket.

Sokkal kevésbé vagyunk elfoglaltak, mint gondolnánk, de az élet erőn felülinek tűnik, mert napjaink,

heteink, éveink nélkülözik a rendszerességet. A technológia egyik veszélye az, hogy hozzájárulhat a munka és a pihenés összemosódásához. Sohasem hagyjuk abba teljesen a munkát ha otthon vagyunk, így nehéz újra belerázódni abba másnap. Nincs rendszer a napjainkban. Sohasem szánjuk oda magunkat valamire teljesen, és soha nem kapcsolunk ki maradéktalanul. Bóklásunk a YouTube-on 20 percet az irodában, és otthon a tévé előtt 40 percet e-mailekkel foglalkozunk. Lehet, hogy ez elfogadható egyes munkahelyi főnökök számára, és a szabadság érzését adja néhány munkavállalónak. De idővel kevésbé végezzük hatékonyan a munkánkat akár otthon, akár házon kívül, és egyre kevésbé lelünk örömet benne, ha nincs mellette rendszeres, komoly, szándékos szünet.

A közelmúltban a Wall Street Journal leadott egy nagyszerű cikket a négyszeres olimpiai bajnok Bernard Lagat-ról⁵. A kenyai születésű Lagat amerikai állampolgár, az 1500–5000 méteres futószámok közül hétnek a rekordtartója. A cikk szerint futásának egyik legnagyobb titka éppen az, hogy időnként nem fut. 11 hónap kemény edzés és versenyzés után Lagat bedobja futócipőit a szekrénybe, és 5 hétig pihen. Ezalatt nincs futás. Nincs felülés. Fia focicsapatát edzi, és hízik 4 kilót. 1999 óta minden ősszel kiveszi ezt a hosszú szünetet. Lagat szerint a pihenés jó dolog, és ezt az edzésmentes hónapot boldog időszaknak nevezi. Még a világ legjobbjának is szüksége van tehát szünetre. A tétlenség nem pusztá élvezet vagy bűn. Szükséges ahhoz, hogy el tudjuk végezni a feladatainkat.

Az a mondas járja, hogy az élet inkább hasonlít a maratonhoz mint a rövidtávfutáshoz. Valójában több mint egy futóedzés. Keményen futunk, majd keményen pihenünk. Megmászunk egy hegyet, majd pótoljuk az elhasznált energiát. Lépcsőzünk kicsit, aztán lefutunk néhány 200, majd 400 méteres szakaszt. Közte pihenünk. Enélkül soha nem tudnánk befejezni az edzést. Ha végig akarjuk csinálni, meg kell tanulnunk megállni. Ahogy az izraeliták naptárában látjuk, nekünk is szükségünk van leállásra naponta, pihenésre hetente, és a felüdülés idejére évente. Ha szüntelen futunk, nem várhatjuk, hogy jól fogunk teljesíteni.

Azt gondolnánk, hogy a több munka a megoldás a csökkenő motivációnkra és lankadó figyelmünkre, de többnyire a pihenés ezeknek az ellenszere. Néha a legjobb felkészülés a tűnődő, lélek-gazdagító halogatás.

3. Arról, hogy mit hiszek a negyedik parancsolatról, lásd bővebben Kevin DeYoung, *The Good News We Almost Forgot: Rediscovering the Gospel in a 16th Century Catechism* (A jó hír, amiről mindig elfelejtkezünk: Az evangélium újrafelfedezése egy 16. századi kátéban), Chicago, 2010, 178–182.o.

4. Lásd Tim Chester, *The Busy Christian's Guide to Busyness* (Útmutató az elfoglalt keresztyén számára az elfoglalt életvitelhez), Nottingham, 2006, 25–34.o.

5. Scott Cacciola, *The Secret to Running: Not Running* (A futás titka: ha nem futunk), Wall Street Journal 2012 szeptember 20-i szám

Szunyókálj egyet, vagy labdázz kicsit, énekelj, aztán írd meg a dolgozatodat! Nem lesz szünet, ha a föld soha nincs ugaron. Nem vethetjük bele magunkat mindig mindenbe. Gondolj csak az izraeliták naptárára: volt ideje az ünneplésnek és a böjtölésnek. Kegyességük és hatékonyságuk érdekében Isten egy kiszámítható időbeosztást adott nekik, mely napi, heti, havi, évi és több évente ismétlődő elemeket tartalmazott.

Ezért olyan aggasztó, hogy életünk egyre inkább nélkülözi a rendszert. Nincs egészséges időbeosztásunk. Nem tudjuk elkülöníteni az ünneplést és a böjtölést. Az este és a reggel elveszítette hangulatát, a vasárnap a jelentőségét. Minden összekeveredett. A csap folyamatosan csöpög. Az életből rosszul lesz, míg már nem bírjuk tovább, és betegségbe, kiégésbe, depresszióba jutunk. Jason szembesített a problémával, hogy álljak meg ezen a lejtőn.

*„De akit az ÚR szeret, annak álmában is ad eleget.”
(Zsolt 127,2)*

A munka és a pihenés rendjéért való küzdelem többet jelent az évi szabadságnál vagy a heti nyugalom napjánál. Gyakorlatilag napi harcot jelent azért, hogy többet aludjunk. Amikor a Példabeszédek könyvében az ágyán fekvő lustáról olvasunk, az olyan személyre utal, aki inkább éhen hal, minthogy egy szalmaszálal arrébb tegyen, aki előbb nyújtja kezét alamizsnáért, minthogy munkába fogna. A fenytetés nem arra figyelmeztet, hogy töltsünk minél kevesebb időt az ágyban. Isten úgy teremtett minket, hogy szükségünk van az alváásra, és ha azt hisszük, meglehetünk enélkül, nem csak elutasítjuk ajándékát (Zsolt 127,2), hanem bizonyosságot teszünk téves önbizalmunkról is.

Hajlamosak vagyunk azt feltételezni, hogy mindig kedvesebb Isten előtt, ha elhanyagoljuk az alvást valami fontosabb tevékenység miatt, de Isten fizikai lényeknek alkotott bennünket. Ha sokáig megvonjuk az alvást szervezetünkől, az testi és lelki károsodást okoz. Isten ilyenek teremtett bennünket: végesnek és törekenynek. Úgy tervezett, hogy életünk közel egyharmadát téltelenségben, kizárólag tőle függve töltsük. Amikor lefekszünk, azt mondjuk: „Isten, bízom benned. Megleszel nélkülem is.” Elárasztjuk egymást híres szentekről szóló történetekkel, akik 4 vagy 5 órakor keltek, hogy imádkozzanak, de elfelejtjük, hogy mikor még nem volt villany, az emberek röviddel sötétedés után lefeküdtek, és korábban keltek. A régi időkől származó hősök többsége vélhetően sokkal többet aludt, mint mi. Nagyon kevesen bírnák sokáig napi 4-5 óra alvással.

Mindent számításba véve kevesebbet alszunk, mint bármely korban ezelőtt. Az átlag amerikai napi 2,5 órával kevesebbet alszik, mint egy évszázaddal korábban⁶. A Betegségellenőrzési- és Megelőzési Központ adatai szerint több mint 40 millió amerikai napi kevesebb mint 6 órát alszik⁷. Bár gyakran kérkedünk azzal, hogy milyen keveset aludtunk, a tanulmányok azt mutatják, hogy a kialvatlanság olyan fizikai problémákhoz vezet, mint a cukorbetegség vagy az elhízás⁸. Ma, amikor a környezeti hatások nem kényszerítenek ágyba, és tucatnyi eszköz áll rendelkezésre, amely ébren tart, egyszerűen nem jutunk annyi alváshoz, amennyire szükségünk lenne.

Ugyanakkor a természetes korlátokat nem lehet következmények nélkül áthágni. Vehetsz kölcsön időt, de nem tudod ellopni. Ha reggel 8-ra be kell fejezned egy dolgozatot, várhatsz az utolsó pillanatig, és egész éjjel fent maradhatsz, hogy befejezd, és ez még bölcs döntésnek is tűnhet. Végül is mit csináltál volna éjfélről reggelig? Csak elpazaroltad volna az időt az ágyban. De most kész a dolgozat, és csupán egy éjszakányi alvást hagytál ki. Úgyes vagy! De igazából csak időt kölcsönöztél. Nem nyertél egy percet sem. Mivel egész éjjel fent voltál csütörtökön, lehet, hogy összeomlasz pénteken. Ha nem pénteken, akkor majd szombaton, s alszol plusz 5 órát. De ha nem tudod behozni a lemaradást az alvásból a hétvégén sem, valószínűleg beteg leszel jövő héten. Ha nem leszel beteg, de tovább hajtod magad feltöltés nélkül, csökkenni fog a hatékonyságod. Vagy kimerültségben autóbalesetet okozol. Vagy elalszol egy baráti találkozón, s az fagyossá teheti a kapcsolatot, amit hetekig tart majd felolvasztani. Nem tudsz a végtelenségig csalni az alvással. Minél tovább próbálsz időt kölcsön venni, annál nagyobb számlát nyújt majd be a tested (vagy Isten) azokért az órákért – persze a kamattal növelve.

Amikor néhány évvel ezelőtt elolvastam D.A. Carson prédikációját a hitbéli kételkedéssel kapcsolatban, megdöbbenett, hogy a kételkedés hat lehetséges oka közül az egyik az alváshiány volt. Vagyis korunk

6. Richard A. Swenson, Margin, Restoring Emotional, Physical, Financial and Time Reserves to Overloaded Lives (Az érzelmi, fizikai, gazdasági és időtartalékok helyreállítása felpörgetett világunkban), Colorado Springs, 2004, 96.o.

7. David. K. Randall, Rethinking Sleep (Az alvás újraértelmezése), New York Times, 2012 szeptember 22-i szám

8. Mitch Leslie, Sleep Study Suggests Triggers for Diabetes and Obesity (Alvástanulmányok fejtegetései a cukorbetegség és az elhízás okairól), Science 2012 április 13-i szám, 143.o.

egyik legnagyobb tudósa azt mondja, hogy lelki kötelességünk aludni. Ne vessük meg az alábbi állítását:

Ha mindkét végén égeted életed gyertyáját, előbb vagy utóbb mély és gonosz cinizmusba fogsz süllyedni – a cinizmus és a kételkedés között pedig nagyon vékony a határ. Természetesen minden ember különböző alvásigénnyel rendelkezik; de egyesek jobban tűrik a fáradtságot, mint mások. Mindazonáltal, ha utálatos, cinikus és kétségeskedő vagy ha nem alszol eleget, akkor próbálj annyit aludni, amennyire szükséged van – ez erkölcsi kötelességed. Teljes és összetett lények vagyunk: fizikai létünk összekapcsolódik lelki jólétünkkel, erkölcsi állapotunkkal, másokkal és Istennel való kapcsolatunkkal. Időnként a legkegyesebb dolog a világon egy jó alvás – az éjszakának nem végigimádkozása hanem végigalvása. Nem tagadom, esetenként lehet helye az egész éjszakát kitöltő imádságnak; csupán ahhoz ragaszkodom, hogy a hétköznapi életben a lelki fegyelem kötelez a tested számára szükséges alvásmennyiség biztosítására.⁹

Tudom, könnyebb ezt mondani, mint megtenni, különösen a kisgyermekes családok vagy az álmatlanságban szenvedők esetében, de jobb életet élhetnénk, ha egyszerűen egy kicsivel előbb lefeküdnénk aludni. Néha nem tudok mit csinálni, tényleg lehetetlen éjjel előtt ágyba kerülni. De volt, hogy belekezdtem egy olyan dologba, amibe nem kellett volna, vagy elszórakoztam 30 percet a telefonommal, esetleg valami értelmetlen sporteseményt néztem 45 percig, talán egy órát olvastam késő éjjel helyett, hogy időben lefeküdtem volna, biztosítva így az időt a reggeli csendességre. Figyeljünk oda mennyi mindent teszünk vagy nem teszünk 8 órától éjjelig! Lehet, hogy a desszert, a koffein vagy a Facebook ellen kell fellépünk. Talán vissza kell vennünk az esti programokból. Nem hozhatom meg a nehéz döntéseket helyetted. De tudom, hogy nekem is változtatásokat kell alkalmaznom az életemben. Nem tehetem az alvásmegvonást életmóddá. Nem tehetem az éjjelt 11 órává, ha továbbra is 6:30-kor akarok kelni. Hatalmas alvás-tartozásunk van, és minél előbb elkezdjük visszafizetni, annál jobb – munkánknak, lelkünknek, és szeretteinknek.

9. D. A. Carson, *Scandalous The Cross and the Resurrection of Jesus* (Jézus keresztyén és feltámadása), Wheaton, 2010, 147.o.

A pihenés nehéz munkája

Ha ez az írás a pihenést nehéz munkának mutatja be, azért van, mert valóban az. Nehéz bízni Istenben, nehéz elengedni dolgokat, és nehéz megállni. Amikor az elfoglaltságról gondolkodunk, úgy tűnik, a kemény munkát látjuk problémának. De valójában nem a túl kemény munka fenyeget minket. Egyszerűen csak rossz beosztásban dolgozunk keményen egyes dolgokon. Ha 80 órát dolgozol egy héten, és soha nem látod a gyerekeidet, soha nem beszélgetsz a feleségeddel, munkaalkoholista vagy. Sok energiát fektetsz a karrieredbe, de nem dolgozol elég keményen azon, hogy jó apa, jó férj vagy Isten szíve szerint való férfi légy.

Mindannyian tudjuk, hogy szükségünk van pihenésre, a munkából való kiszakadásra, de nem látjuk, hogy keményen meg kell dolgoznunk a pihenésünkért. Be kell terveznünk a nyugalmi időket. Be kell terveznünk betervezetlen időszakokat. Sokak számára ilyen az élet: szétszórt, eszeveszett, határtalan elfoglaltság, amely jön magától. A munka és pihenés ritmusa tervezést igényel.

De szükség van kegyes szokásokra is. Számomra soha nem okozott problémát, hogy időt találjak a vasárnapi istentiszteletre. Egyszer sem. Aznap nincsenek ütköző programok. Soha nem éreztem magam kényszerítve arra, hogy igent mondjak egy kérésre vagy beszorítsak egy találkozót vasárnap délelőtt 11-re. Miért? Mert ez szokás, egész életemben így volt. Vasárnap istentiszteletre megyek. Pont. Nincs vita. Beterveztem. Igaz, hogy akkor az egész nap elfoglaltsággal teli, de mindig egy kényelmes rutin jellemzi. Felkelek, olvasom a Bibliát, imádkozom, átnézem a prédikációm, reggelizek, elmegyek a gyülekezetbe, imádkozok, prédikálok, újra prédikálok, beszélgetek, hazamegyek, ebédelek, alszom egyet, átnézem a prédikációm, és visszamegyek a gyülekezetbe. A ritmus célt és rendet – életet ad.

Nem tudnám végigcsinálni a vasárnapot e ritmus nélkül. E nélkül az életet sem élhetem. Kellenek időszakok, amikor nem dolgozom, különben nem fogok pihenni. Kell idő az alváásra is, különben tovább kölcsönzöm azt, amit nem tudok visszafizetni. Nem vagyok olyan fontos Isten teremtett világában, hogy ne engedhetném meg magamnak a pihenést. Sőt, az Isten adta korlátaim olyan valóságosak, hogy nem engedhetem meg magamnak, hogy ne pihenjek.

A szerző *Crazy Busy c.* könyve 8. fejezetének engedéllyel közölt változata. Fordította: Somogyi Gergely

ISTEN SOHASEM ÍGÉRTE, HOGY KÖNNYŰ LESZ...

A barátság nehéz.
A házasság nehéz.
Becsületesnek maradni nehéz.
Szülőnek lenni nehéz.
Vezetni nehéz.
A családban megállni a helyünket nehéz.

Sokat imádkoztam, amikor döntést kellett hoznom arról, hogy találkozzam a biológiai apámmal a halála előtt. Ez emlékeztetett arra, hogy milyen nehézségek merülhetnek fel az életben, a családi és baráti kapcsolatokban.

Amit Isten ma elem hozott: Mondta-e bárki is, hogy könnyű lesz? Isten nem a könnyű életet ígérte, hanem az Ő jelenlétét. Isten nem ígért kényelmet, hanem azt hogy megvigasztal. Jézus azt mondja: „A világon nyomorúságotok van, de bízzatok: én legyőztem a világot.” (Jn 16,33)

Az élet nehéz.

Nehéz igazat mondani, amikor könnyebb lenne hazudni. Nehéz maradni, amikor könnyebb lenne összepakolni és elmenni. Nehéz sebezhetőnek lenni, amikor könnyebb volna egy hamis képet mutatni. Nehéz bocsánatot kérni, amikor könnyebb lenne a másik bocsánatkérését várni. Nehéz szolgálni, amikor úgy érzed, megérdemled, hogy neked szolgáljanak. Nehéz adni, amikor könnyebb a saját hasznodat nézni. Nehéz megbocsátani, amikor jogosnak érzed a neheztelést. Nehéz bízni, amikor a bizalom megtört. Nehéz hinni, amikor a hit elveszett. Nehéz reménykedni, amikor kétségbeesés kerülget. Nehéz kitartani, amikor feladni sokkal könnyebb volna.

Nehéz lesz. A házasságod nehéz lesz. A baráti kapcsolataid nehezek lesznek. A családi életed nehéz lesz. A munkahelyi kapcsolatok nehezek lesznek. A hited megpróbáltatják.

Ha meglepetésszerűen ér, és elcsüggeszt, hogy milyen nehéz az élet: BÍZZ! Ő legyőzte a világot.

*A The Banner of Sovereign Grace Truth
2013. áprilisi számából fordította: Filep Eszter*

VI. Tanítsátok meg a gyerekeket imádkozni!

Az imádság a hit lényegét foglalja magába. Az első bizonyosága annak, hogy az ember újjászületett. „Mert ímé imádkozik” – mondta az Úr Saulról azon a napon, mikor elküldte hozzá Anániást. (ApCsel 9,11) Elkezdett imádkozni, s ez már elégséges bizonyosság.

Az imádság minden igaz keresztyén megkülönböztető sajátossága. Imádkoznak, mivel elmondják Istennek szükségeiket, érzéseiket, szerencsétlenségeiket és félelmeiket. Őszintén beszélnek. A névleges keresztyének képesek arra, hogy elmondjanak egy imádságot, még arra is, hogy jól imádkozzanak, de nem többre.

Az imádság az emberi lélek alapja. Míg nem térdelünk le, addig szolgálatunk, az általunk végzett munka hatástalan és haszontalan lesz. Imádság nélkül nincs reménységünk.

Az imádság a lelki jólét nagy titka. Mikor személyes kapcsolatunk van Istennel, lelki életünk úgy növekszik, mint a fű eső után. Mikor keveset imádkozunk, minden megfagy, és csak nagy nehézségek árán vagyunk képesek életben tartani a lelkünket. Mutassatok nekem növekedő keresztyént, egy előre haladó, erőteljes

A szülők kötelességei

(3. rész)

J. C. RYLE

és virágzó keresztyént, és meggyőződéssel fogom mondani, hogy ez az ember gyakran beszélget az Úrral! Sokat kér és sokat kap. Mindent elmond Jézusnak és mindig tudja, hogy mit tegyen.

Isten az imádsággal *hatalmas* eszközt adott a kezünkbe. Ez a legjobb fegyver, amit képesek vagyunk felhasználni a legnehezebb helyzetekben, ez a legjobb eszköz a nehézségek idején. Ez a kulcs, amely megnyitja az ígéreték tárházát, ez az a kéz, amely áldón segítséget nyújt szükség idején. Olyan, mint az ezüst kürt, amelyet Isten parancsa szerint a nehézség idején kell megfújni, olyan sóhaj, amelyre Ő ígérete szerint odafigyel, mint ahogyan az anya is odafordul gyermeke szavához.

Az imádság a *legegyszerűbb* eszköz, amelyen keresztül Isten elé járulhatunk. Mindenki számára – legyen akár beteg, idős, gyenge, vak, szegény vagy írástudatlan – elérhető; mindenki tud imádkozni. Nem hozhatjátok fel kifogásként rossz emlékezőtehetségeket, vagy azt, hogy nem rendelkeztek megfelelő képzettséggel, könyvvel, tudással. Míg van nyelvetek, amely segítségével beszélhettek lelketek állapotáról, addig tudtok, és kell is imádkoznotok. A „kívántok valamit, és nincs nektek” (Jak 4,2) az ítélet napján sokak számára lesz vád.

Szülők, ha szeretitek gyermekeiteket, tegyetek meg mindent, hogy megtanítsátok őket imádkozni! Mutassátok meg nekik, hogyan kezdjék el! Beszéljétek arról, mit mondjanak, bátorítsátok őket! Mutassatok rá, ha könnyelművé váltak! Ha mégsem fogják majd segítségül hívni az Úr nevét, akkor ez nem a ti vétketek lesz.

Emlékezzetek arra, hogy ez a gyermek számára az első elérhető lépés a hit felé! Mielőtt megtanulna beszélni, megtaníthatjátok, hogyan térdeljen le édesanyjával együtt, és hogyan ismétlje utána az imádság és dicséret egyszerű szavait. Úgy, ahogyan minden más esetben, az első lépésnek fontos szerepe van, így az, hogy gyermekeitek *hogyan* imádkoznak, a legfőbb figyelmet érdemli. Csak kevesen ismerik fel, milyen fontos mindez. Vigyáznatok kell arra, hogy a gyerekek ne siessenek, ne legyenek figyelmetlenek és esztelenek imádság közben. Nem szabad ezt idegenre bíznotok, vagy azt gondolnotok, hogy a gyerekek maguktól is tudni fogják. Képtelen vagyok megdicsérni azt az anyát, aki nem követi figyelemmel ezt a nagyon fontos ügyet, ami a gyermek mindennapjainak része. Ha van szokás, aminek formálásában segítséget kell nyújtanunk gyermekeinknek, akkor ez az imádság szokása. Higgyétek el, hogyha sosem halljátok gyermekeiteket imádkozni, ez leginkább a ti hibátok. Nem sokkal vagytok akkor különbek attól a strucctól, amelyet Jób könyve ír le: „Vígán leng a strucmadár szárnya: vajon az eszterág szárnya és tollazata-e? Hiszen a földön hagyja tojásait, és porral költeti ki! És elfeledi, hogy a láb eltiporhatja, és a mezei vad eltaposhatja azokat. Fiaival olyan keményen bánik, mintha nem is övéi volnának; ha fáradsága kárba vész, nem bánja.” (Jób 39,16-19)

Az imádság olyan szokás, amely mindennél hosszabb ideig velünk marad. Sok megöszült halántékú férfi mesélhetne nektek arról, édesanyja hogyan tanította imádkozni. Valószínű, hogy sok mindenről már rég megfeledkeztek: a gyülekezettről melybe istentiszteletre jártak, igehirdetőkről akiket hallgattak, barátokról akikkel együtt játszottak. Minden bizonnyal sok minden tűnt el nyom nélkül emlékezetükből. De nem mondhatjuk el ugyanezt az első imákról. Talán gyakran mesélték el nekik, hol ereszkedtek térdre, milyen szavakkal tanították őket, vagy abban a pillanatban hogyan festett édesanyjuk. Mindez olyan elevenen él az emlékezetben, mintha tegnap történt volna.

Kedves Olvasóim, ha szeretitek gyermekeiteket, kérlek benneteket, hogy ne halasztgassátok az időt arra, hogy elvesstétek az imádság magvait! Ha valamire fontos megtanítani a gyermekeket, akkor tanítástok meg őket imádkozni!

VII. Szoktassátok rá gyermekeiteket arra, hogy rendszeresen és ragaszkodó módon vegyenek részt az egyház szolgálataiban!

Mondjátok el nekik az Isten házába való járás, az egész gyülekezettel való imádkozás kötelességének és méltóságának magasztosságát! Mondjátok el azt, hogy ott, ahol Isten népe összegyűlik, különleges módon van jelen az Úr Jézus, és azok, akik nincsenek jelen Tamáshoz hasonlóan, elveszítik az abból fakadó áldásokat. Meséljétek el a hirdetett Ige fontosságát, mely Isten parancsa és megváltoztatja, megszenteli, gondozza az emberek lelkét. Intsétek őket Pál hozzánk intézett szavaival: „El nem hagyván a magunk gyülekezetét, amiképpen szokásuk némelyeknek.” (Zsid 10,25) Biztatnunk kell egymást, bátorítanunk, minél közelebb kerül hozzánk az Úr viszájövételének napja, az Ő visszatérése.

Mindig szomorú látnom azt, mikor az idősebb embereken kívül senki sem vesz részt az úrvacsorán, mikor a fiatalok elkerülnek az alkalmakat. De még ettől is szomorúbb látvány, ha a gyülekezetben csak azokat a gyerekeket látom, akiknek kötelességből kell járniuk vasárnapi iskolába. Ennek a vétke ne nehezdedjen a mi vállainkra! Vannak még gyermekek rajtuk kívül is, őket nektek, szülőknek és barátoknak kell elhoznotok a gyülekezetekbe.

Ne engedjétek meg gyermekeiteknek, hogy mindig kifogásokat találjanak, miért nem jönnek a gyülekezeti alkalmakra! Értessétek meg velük világosan azt a szabályt, hogy míg veletek egy fedél alatt élnek, meg kell tisztelniük Isten házát az Úr napján,

s a nyugalom napjának megtörője saját lelke gyilkosává lesz.

Jó lenne, ha az egész család, kicsinyek és nagyok (a férj, a feleség és a gyermekek) egymás mellett ülnének. Nincs jobb eszköz a jó magaviselet biztosítására mint az, hogy a gyerekek tudják, figyeljük őket.

A fiatalok figyelmét könnyű elvonni, ennek megakadályozására minden eszközt meg kell ragadni. Nem helyes, ha a gyerekek maguk jönnek a gyülekezetbe. Útközben nagyobb veszélyben vannak az Úr napján és nagyobb gonoszásra taníthatatnak meg,

mint a hét egyéb napjain. Az sem építő számukra, ha 'ifis helyet' jelölünk ki a gyülekezetben. Ezek gyakran a figyelmetlenség és a nemtörődömség helyeivé válhatnak, melyek felszámolása később évekbe telne.

Vannak azonban olyan vélemények, melyek szerint nem kell bevonni a gyerekeket az egyház látható szolgálataiba, mivel azt még nem értik meg. Az Ószövetségben sehol sem találkozunk ilyen tanítással. Mikor Mózes elment a fáraóhoz, azt mondta: „A mi gyermekeinkkel és véneinkkel megyünk, a mi fiainkkal és leányainkkal, juhainkkal és bar-

mainkkal megyünk, mert az Úrnak ünnepet kell szentelnünk.” (2Móz 10,9) Mikor Józsué felolvasta a törvényt, ezt halljuk: „Nem volt egy ige sem azok közül, amelyeket Mózes parancsolt, amelyet fel nem olvasott volna Józsué, az Izraelnek egész gyülekezete előtt, még az asszonyok, gyerekek, jövevények előtt is, akik közöttük járnak.” (Józs 8,35) „Háromszor esztendőnként minden férfiú jelenjen meg az Úrnak, Izrael Ura Istenének színe előtt.” (2Móz 34,23) Az újszövetségi időkben is részt vettek a gyerekek a nyilvános istentiszteleteken. Mikor Pál utolsó alkalommal találkozott a hívőkkel Tíruszban, a következőket mondta: „... kísérvén bennünket mindnyájan feleségestől, gyermekestől egészen a városon kívül-

*„Neveljétek hitre gyermekeiteket!
Ehhez pedig először tanítsátok meg
őket arra, hogy higgyenek nektek!
Igyekeztek úgy eljárni, hogy
bízzanak értékítéletetekben, tartsák
jobban tiszteletben a ti véleményeteket,
mint sajátjukat. Sok mindent el kell
magyarázni a gyerekeknek, hogy
megértsék, mindaz, amit mondtok
nekik értelmes és bölcs. De hiba
lenne arra nevelni őket, hogy semmit
se higgyenek el addig, míg gyenge,
tökéletlen értelmükkel minden őket
érdeklő kérdésre nem kapnak választ.”*

re. És a tenger partján térdre esve imádkoztunk.” (ApCsel 21,5)

Gyerekkorában Sámuel – mielőtt megismerte volna az Urat – szolgált Neki: „Sámuel pedig még nem ismerte az Urat, mert még nem jelentetett ki néki az Úrnak Igéje.” (1Sám 3,7) Előfordult, hogy maguk a tanítványok sem értették, amit Jézus mondott nekik. Sok igazságot csak később ismertek fel: „Ezeket pedig nem értették eleinte az ő tanítványai: hanem mikor Jézus megdicsőítettett, akkor emlékeztek vissza, hogy ezek őfelőle vannak megírva, és hogy ezeket művelték ővele.” (Jn 12,16)

Szülők, vigasztaljátok ezekkel a példákkal szíveketek! Ne csüggedjete el amiatt, hogy gyermekeitek pillanatnyilag nem értik a gyülekezet istentiszteleteinek magasztos értékét! Egyszerűen tanítsátok meg nekik, hogy ők is legyenek állandó részesei az istentiszteleteknek! Tanítsátok meg őket arra, hogy ez magasságos, szentséges, és fontos kötelesség, és higgyétek el, eljön a napja annak, mikor áldani fognak benneteket mindezekért!

VIII. Neveljétek hitre gyermekeiteket!

Ez alatt először azt értem, tanítsátok meg őket arra, hogy higgyenek nektek! Igyekeztek úgy eljárni, hogy bízának értékítéletekben, tartsák jobban tiszteletben a ti véleményeteket, mint sajátjukat. Meg kell szokniuk azt, ha *ti* mondjátok valamire hogy rossz a számukra, akkor az valóban rossz, és ha valami jó a számukra, az tényleg jó. Tudniuk kell, hogy ismereteitek helyesebbek az övéiknél és bízhatnak szavaitokban, támaszkodhatnak rátok. Tanítsátok meg őket arra, ha még nem értenek valamit, akkor majd később sor fog rá kerülni! Tudniuk kell, hogy mindennek amit elvártok tőlük, meghatározott célja van.

Ki képes leírni a hit áldott voltát? Vagy ki képes körülírni azt a veszedelmet, amelyet a hitetlenség hozott erre a világra? Éva hitetlensége miatt ette meg a tiltott gyümölcsöt, mivel kétségbe vonta Isten szavának igaz voltát: „Halálnak halálával halsz.” (Ez 3,18) Az ősi világ a hitetlenség miatt nem engedelmeskedett Nőének, és bűneiben halt meg. Izrael hitetlensége miatt ragadt a pusztában, és nem ment be azonnal az Ígéret Földjére. Hitetlenség miatt feszítették meg a zsidók a dicsőség Urát. Nem hittek Mózes és a próféták szavának, habár minden nap hallgatták. A hitetlenség bűn. Olyan bűn, amely napjainkig uralja az emberek szívét: nem hisznek Istenben, nem hisznek Isten ígéréteiben, nem

HONLAPJAINK

Ezúton ajánljuk kedves Olvasóink figyelmébe az egyházunk által üzemeltetett weblapokat. Imádkozunk, hogy sokak épülését és az ÚR országának terjedését szolgálják.

www.presbyterianus.hu

Egyházunk honlapja. Hitvallásunkról, gyülekezeteinkről, kiadványainkról talál információt.

www.igehirdetes.ma

Egyházunk lelkészeinek összegyűjtött igehirdései, téma és bibliai könyvek szerint rendszerezve. Hétről-hétre frissül.

www.honnan-miert-hova.hu

Az élet alapvető kérdéseivel és a keresztyénség iránti érdeklődőknek készült oldal.

hisznek saját bűnösségükben, nem hisznek a rájuk leselkedő veszélyben, nem hisznek semmiben, ami szembe megy önnön büszkeségükkel és bűnös szíveik megszélesítésével. Kedves Olvasóim, hiábavaló módon nevelitek gyermekeiteket, ha nem nevelitek hitre őket – hinni saját szüleik szavait –, arra a bizalomra, hogy szüleiknek igazuk van.

Egyesek úgy vélekednek: a gyerekektől semmi olyat nem szabad elvárni, amit nem értenek. Mindent meg kell nekik magyarázni. Szeretnék megővni benneteket az ilyen nézetektől. Úgy gondolom, ezek mellőznek minden józan gondolkodást, és ártalmasak. Kétségtelen, hogy abszurd dolog mindenből titkot csinálni. Sok mindent el kell magyarázni a gyerekeknek, hogy megértsék, mindaz, amit mondtok nekik értelmes és bölcs. De hiba lenne arra nevelni őket, hogy semmit se higgyenek el addig, míg gyenge, tökéletlen értelmükkel minden őket érdeklő kérdésre nem kapnak választ.

Ha azt akarjátok, hogy gyermekeitek a maga idejében majd mindent megértsenek, sose feledkezzetek meg arról – ha valóban szeretitek őket –, hogy most még gyermekek, gyermeki módon gondolkodnak, gyermeki módon fogják fel a dolgokat, ezért nem szükséges, hogy azonnal megértsenek mindent.

Emlékeztessétek őket Izsák példájára, akit Ábrahám elvitt az égőáldozat helyére, a Móriára (1Móz 22). A fiú egyetlen kérdést tett fel az apjának: „De hol van az égő áldozatra való bárány?” Semmilyen választ sem kapott kérdésére ezen kívül: „Az Isten majd gondoskodik az égő áldozatra való bárányról”. Hogyan, mikor, milyen módon – nem volt mindez Izsáknak tudtára adva, de ezzel a válasszal mégis megegyelgedett. Izsák hitte, hogy minden rendben lesz, mivel ezt mondta az apja, és ő bízott benne.

Ti is úgy beszéljétek gyermekeitekkel, hogy megértsék: először mindenkinek tanulnia kell, mert a tudás területén elengedhetetlen, hogy először az ábécét sajátítsák el és majd eljön a nap, mikor meg fogják látni a nevelésben rejlő összes bölcsességet. Addig, míg ti azt mondjátok valamire, hogy helyes, ennek elégnek kell lennie számukra – hinniük kell nektek, meg kell elégedniük ennyivel.

Kedves Szülők, a gyerekeitek iránt érzett szeretet nevében arra hívlak benneteket, hogy tanítsátok meg hinni őket!

J. C. Ryle: The Upper Room: being a few truths for the times c. könyvből fordította: Pápai Ernő

SZOVÁTAI TÁBORAINK

Örömmel adjuk kedves Olvasóink tudtára az idei szovátai nyári táboraink időpontjait. Szeretettel várunk minden érdeklődőt!

Kérjük, hogy a táborokkal kapcsolatos információ és a jelentkezés ügyében keressék **Kovács Ferencet** telefonon (00-40-722-573-019) vagy emailen (ferenckov@gmail.com).

- jún. 30 – július 7:** gyerektábor
- július 14-21:** ifjúsági tábor (12-17 évesek)
- július 21-28:** hitmélyítő tábor (gyülekezeti tagoknak)
- július 28 – aug. 2:** házások tábora
- augusztus 11-18:** felnőttek tábora
- augusztus 18-25:** ifjúsági tábor (18-30 évesek)

Gyülekezeteink elérhetősége és alkalmaink

MAGYARORSZÁG

BALATONALMÁDI

Kapcsolat
Bagoly Gyula
Endre u. 11,
tel: 06-30-2698643

Alkalmak
szerda: 17:30 – FB
szombat: 19:00 – IB
vasárnap: 10:30 – IT,
16:00 – FB

BUDAPEST

Kapcsolat
Szabó Péter András
Tölgyfa u. 8.
tel: 06-20-5467154

Alkalmak
szerda: 18:00 – FB
vasárnap: 10:30 – IT,
14:00 – FO

KAPOSSZERDAHELY

Kapcsolat
Bencs Miklós
Kossuth u. 13,
tel: 06-70-3285471

Alkalmak
csütörtök: 18:00 – FB
vasárnap: 11:00 – IT,
16:00 – IT

MISKOLC

Kapcsolat
Szőke Imre
Kartács u. 1.,
tel: 06-46-412558

Alkalmak
kedd: 17:00 – IB
szerda: 17:00 – FB
szombat: 10:00 – KT
vasárnap: 10:30 – IT

ERDÉLY

BRASSÓ

Kapcsolat
Simon Szabolcs
Bd. Victoriei 2 Bl.40/A Ap.12
tel: 0744-307-550

Alkalmak
csütörtök: 19:00 – FB
vasárnap: 12:00 – IT

CSÍKSZEREDA

Kapcsolat
Tamás Sándor
Str. Sarkadi Elek Nr.10.
tel: 0723-332-053

Alkalmak
szerda: 19:30 – FB
vasárnap: 10:30 – IT

ERDŐSZENTGYÖRGY

Kapcsolat
László Lehel
Május 1 utca, 1/A,
tel: 0723-630-793

Alkalmak
szerda: 18:00 – FB
vasárnap: 10:00 – IT,
11:30 – GYA, 17:00 – FB

KÉZDIVÁSÁRHELY

Kapcsolat
Tamás Sándor, 0723-332-053

DEBRECEN

Kapcsolat
Sikó Mihály
Debrecen, Kinizsi u. 84/A,
tel: 06-20-5232147

Alkalmak
csütörtök: 17:30 – FB
vasárnap: 10:30 – IT

Alkalmak
csütörtök: 14:00 – FB

KOLOZSVÁR

Kapcsolat
Szász Attila
Str. Otetului 18A,
tel: 0364-109-567

Alkalmak
kedd: 19:00 – BO
péntek: 18:00 – EV
vasárnap: 10:00 – IT

MAROSVÁSÁRHELY

Kapcsolat
Molnár Sándor
Str. Jiului 7.,
tel: 0265-267-166

Alkalmak
kedd: 17:00 – GYA
csütörtök: 17:00 – NIM,
18:00 – FB
vasárnap: 9:30 – KIT,
11:00 – IT, 17:00 – FB

PARAJD

Kapcsolat
Pál Tamás, 0754-491-285

Alkalmak
kedd: 17:00 – FB

PETROZSÉNY

Kapcsolat
Zólya Csaba, 0723-395-260

Alkalmak
péntek: 11:00 – FB

RAVA

Kapcsolat
László Lehel, 0723-630-793

Alkalmak
vasárnap: 14:00 – IT

SEPSISZENTGYÖRGY

Kapcsolat
Simon Szabolcs
Málik József u. 6.
tel: 0744-307-550

Alkalmak
szerda: 18:00 – FB
péntek: 18:30 – GYA
vasárnap: 10:00 – IT,

SZAMOSÚJVÁR

Kapcsolat
Szász Attila, 0364-109-567

Alkalmak
vas.: 15:00 – IT (kéthetente)

SZÉKELYUDVARHELY

Kapcsolat
Curcubet Gábor
Szent Imre u. 55A,
tel: 0726-265-566

Alkalmak
szerda: 19:00 – FB
vasárnap: 10:00 – IT,
18:00 – FB

SZOVÁTA

Kapcsolat
Kovács Ferenc
Str. Cimpul Sarat 74 B,
tel: 0722-573-019

Alkalmak
csütörtök: 17:00 – FB
vasárnap: 10:00 – IT,
11:30 – FO

VULKÁN

Kapcsolat
Zólya Csaba
Str. Carpati 2,
tel: 0723-395-260

Alkalmak
szerda: 17:00 – FB
vasárnap: 9:30 – IT,
15:00 – GYA, 17:00 – FB

KÁRPÁTALJA

BEREGSZÁSZ

Kapcsolat
Lőrinc Bertalan
Bogdan Hmelnickij 52.
tel: 380-99-4562471

Alkalmak
szerda: 18:00 – FB
vasárnap: 10:00 – IT

IZSNYÉTE

Kapcsolat
Lőrinc Bertalan
tel: 380-99-4562471

Alkalmak
kedd: 19:00 – IB
péntek: 19:00 – FB
vasárnap: 12:30 – GYA,
14:00 – IT

GÁT

Kapcsolat
Lőrinc Bertalan
tel: 380-99-4562471

Alkalmak
vasárnap: 16:00 – IT

BÚCSÚ

Kapcsolat
Demeter Géza
tel: 380-66-2679077

Alkalmak
csütörtök: 16:00 – GYA

RAFAJNA

Kapcsolat
Demeter Géza
tel: 380-66-2679077

Alkalmak
szombat: 19:00 – FB,
vasárnap: 14:00 – IT

BARKASZÓ

Kapcsolat
Gál István
tel: 380-99-5576333

Alkalmak
hétfő: 18:00 – FB
péntek: 18:30 – IB,
vasárnap: 11:00 – IT,
11:00 – GYA, 12:30 – IB

ZÁPSZONY

Kapcsolat
Gál István
tel: 380-99-5576333

Rövidítések

EV – evangélicizáció
FB – felnőtt bibliaóra
FO – fórumbeszélgetés
GYA – gyerekalkalom
HIT – hitvallás-tanulmányozás
IB – ifjúsági bibliaóra
IT – istentisztelet
KIT – kórházi istentisztelet
KT – kateoktatás
NB – női bibliaóra

GYÜLEKEZETEINK

AZ Ő ÚTJA

Az emberek most is csak arra mennek,
amerre a fény vakít, arany csörög.
És napról napra vígan sorra telnek
a bárók, színházak és börtönök.
Valami kell, hogy a szívük megsejtse.
Cím... rang... Név is elég, ha hangzatos.
Tarka nimbusz... egy kis újsági lárma...
s pénz... pénz! Nagy úr az. Ezreken tapos.
Vagy koronák. Igaz, olyan virágok:
most itt az ősziük s ősszel hullanak.
De mindegy. Van hervadva is varázsuk:
koronák! – Máskor kongó jelszavak.
Ópiumos, elkábító mesék...
De szép a gyárak szürke emberének
egy félórára, egy órára csak
élni csillogó hősök életét...
beszívni pompa milliós csodáját.
Minden valóság csalfa ködbe vész.
Valóság? Kinek kell ma a valóság?
Tömeget megnyerni nem nehéz.

De voltak, akik más utat kerestek.
Ott volt Jézus. Más utat keresett.
Jézus! Neki csak megvolt mindene,
rabul ejteni földi lelkeket!
Ővé volt minden! Fényes égi trón,
végtelenbe fehérítő angyalseregek...
S lejtött közénk: jászolban született,
maga mellé vett néhány halászbembert,
s túrt, nyomorgott.
Hagyta, hogy meggyalázzák,
hogy porba sújtsák, földig megalázzák,
ráfeszítsék a kegyetlen keresztre,
s latornak bélyegezve vérezzék el.
Mert Ő önmagát megüresítette.

S az emberek most is csak arra mennek,
amerre fény vakít, arany csörög.

S Krisztus után úgy, mint Krisztus előtt,
megtelnek napról napra mind
a bárók, színházak és börtönök.
Mit ért a nagy helyettes gyötrelmem,
gyalázat, kín? Nem ez kell a világnak!
Fölötte régen napirendre tért
és megy, amerre kincset, kéjt kínálnak.

Mért volt a názáreti Jézus útja más?
Koronásan királyi hatalommal,
erővel, fénnel kellett volna hozzánk
leszállnia és hódolt volna minden.
Így nem lehet a földet megigézni.
Kik azok, akik így éléborulnak?
A fáradt, roskadt, a békétlen, bágyadt
emberek, kiket kifosztott az élet.
Az elesettje ennek a világnak.

Igaz, hogy fáradt-gyengék nem maradnak...
fegyvernek éle... világ kincse, kéje...
pokol hatalma – nem győzi le őket,
ha így borulnak hittél Őeléje!
Valami titkos gazdagság csodáját
hordozza lelkük a világon által.
És nincs erő, mely elrabolja tőlük.
És együtt nőnek a nyomorúsággal.
Bűn és gyalázat piszkos habja – hordja
életüket miként a bárkát.
Mindent lebíró diadalként járnak,
mert a keresztet a szívükbe zárták!

Felül, felül a zajgó tömeg árján
legyőzhetetlen birodalom épül.
Meváltott lelkek boldog birodalma
Gazdagszik, nő Krisztus szegénységébül.
És nincs a bűnnek és nincs a világnak,
s nincs a pokolnak ereje felette!
Mert Ő önmagát megüresítette.

Túrmezei Erzsébet